

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 25th, 1964 — No. 664 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Er viel een deur in het slot

Verleden week heeft Paus Paulus VI het derde en waarschijnlijk het laatste Vaticaanse oecumenische concilie geopend en sindsdien kan het overgrote deel van de wereld weer dagelijks volgen, wat er al zo in het Vaticaan wordt gezegd en gedaan.

In zijn openingsrede heeft het hoofd van de Rooms Katholieke kerk onder meer uiting gegeven van zijn hoop en streven om alle misverstanden en aarzelingen weg te nemen, die protestanten thans nog van Rome scheiden.

Het valt telkens weer op, hoe het Vaticaan over een bijna perfecte organisatie beschikt wat betreft het uitdragen van zijn boodschap. De paus sprak weliswaar tot een vergadering van zo'n 2500 geestelijken, maar over hun hoofden heen was zijn boodschap bestemd voor de gehele wereld. En de gehele wereld heeft die ook ontvangen. Wat daar gezegd werd, werd vrijwel onmiddellijk doorgeseind naar alle pers-agentschappen. Iedereen kon en kan kennis nemen van wat de R.K. kerk heeft te zeggen. En de betekenis van de pauselijke woorden was duidelijk genoeg: het was een oproep aan de christenheid over de gehele wereld om zich rond de pauselijke stoel te verenigen.

De aandrang was dringend, de bewoordingen waren sympathiek, maar de paus maakte er geen geheim van dat de "authority in the Vatican" een noodzakelijkheid is voor de eenheid van de Kerk. Paus Paulus VI meent het oprecht, wanneer hij poogt de beletselen weg te nemen, maar hij liet er daarbij geen twijfel over bestaan, dat de paus de "full power over the Church" heeft.

Rome spreekt opnieuw, en wie oren heeft, kan het horen. Er kan gediscussieerd worden over bepaalde dogma's of over een eventuele nieuwe titel voor Maria, maar met de autoriteit van de paus kan niet worden gemarchandeerd. Dit is een axioma, waar Rome niet alleen openlijk voor uit komt, maar dat eveneens tot in alle delen van de wereld wordt herhaald.

Daarin heeft Rome toch wel een voorsprong op de "Reformatie". Van de noodzaak om haar standpunt kenbaar te maken is de R.K. kerk meer overtuigd dan de kerken van de Reformatie. Men komt Rome tegen in de pers, in ambassades, in advertenties, over de radio en de t.v., en waar men haar ontmoet, ontmoet men tevens haar autoriteit.

In de oecumenische tijd die wij beleven, valt er een sterk begeren waar te nemen om waar mogelijk de band aan elkander als Christenen te doen gevoelen. Dit is goed. Ook in de R.K. Kerk zijn mensen, die wij straks in de hemel weer zullen ontmoeten. Dat er dus mogelijkheden voor communicatie tussen rooms en protestanten mogelijk moet zijn, is klaar als de dag.

Maar de paus heeft gesproken als hoofd van de R.K. Kerk. En het Vaticaanse concilie is een kerkelijke vergadering. In dit raam gaat de oproep uit naar christenen (ook protestantse christenen) over de gehele wereld om zich te verenigen rond de pauselijke stoel. Maar er wordt meteen bij gezegd, dat zulk een vereniging alleen mogelijk, alleen te verwezenlijken valt, als de autoriteit van het Vaticaan is erkend. Met andere woorden, wordt de autoriteit van Rome niet erkend of zelfs in twijfel getrokken, dan moet men maar niet verder over vereniging denken. Men moet Rome de eer geven duidelijke taal gesproken te hebben.

Wat is het antwoord van de Reformatie? Of is er geen antwoord?

Er is een tijd geweest, dat zulk een antwoord met grote nauwgezetheid werd geformuleerd. Dit was de tijd toen de Nederlandse Geloofsbelijdenis, ofwel de Belgische Confessie, werd samengesteld. Dat was geen catechisatieboekje, dat voor intern gebruik bedoeld was. Het was geadresseerd aan het staatshoofd koning Philips. En hoe was het geadresseerd! De protestantse christenen van die dagen vonden geen willig oor in het koninklijk paleis; zij hadden er zelfs helemaal geen entree. Maar zij waren ervan overtuigd, dat de stem van de christelijke kerk gehoord diende te worden tot in de hoogste regionen van het wereldlijk gezag. Daarom werd die belijdenis van de kerk maar over de muur van het paleis geworpen in het stikdonker van de nacht. Het deed er niet toe, hoe de belijdenis in handen van de koning kwam, als ze er maar kwam! Het deed er niet toe, of het wel officieel toeging, als het doel maar werd bereikt, dat

de hoogste overheid geconfronteerd zou worden met het Woord van God.

Dit stuk, de Nederlandse Geloofsbelijdenis, is nu al heel wat jaren oud. Het dreigt antiek te worden. En antiquiteiten kunnen nog wel worden bewonderd, maar meer ook niet. Zij worden te pronk gezet en men kijkt er tegen aan. Maar zij zijn niet bruikbaar meer in de praktijk van vandaag.

Nu kunnen wij al iemand horen zeggen, dat wij dit toch niet kunnen zeggen van de 37 artikelen. Zij behoren immers nog tot de drie formulieren van enigheid! Inderdaad, dat doen zij, en het is te hopen, dat zij die plaats nog lang zullen blijven behouden. Maar er is gegronde reden te vragen of diezelfde belijdenis nog evenzeer in aanzien staat en kracht heeft bij protestantse christenen, als de opvatting over de autoriteit van het Vaticaan bij de Rooms Katholieken.

Wij kunnen het ook nog iets anders zeggen. Het is de kracht van de R.K. Kerk, dat aan het axioma van het Vaticaanse gezag niet kan worden getornd. Men wil graag, heel graag over oecumene praten en men meent dit ook ernstig en oprecht, maar er zijn nu eenmaal dingen, die nimmer op losse schroeven kunnen worden gezet. En een van die dingen is het pauselijk gezag.

Daartegenover klinkt Luther's woord ons nog steeds in de oren: "van het Woord moet men afblijven".

Dat waren sterke woorden van Luther. Wij drukken ons tegenwoordig niet zo sterk meer uit. Maar Rome doet het nog wel, en daarin stelt Rome zichzelf aan ons ten voorbeeld. Als men de Nederlandse geloofsbelijdenis eens rustig leest — de taal moge oud zijn, maar de gedachten, die er in zijn neergelegd, zijn nog zeer actueel — dan vraagt men zich af of wij wel beseffen hoe rijk wij zijn. Laten wij toch niet verliezen wat wij hebben!

Paus Paulus VI is stellig iemand, die men kan eren om zijn kennis en zijn oprechtheid. Maar met zijn uitspraak voor het Vaticaanse concilie heeft hij de deur in het slot laten vallen. Niet het Woord, maar de autoriteit van het Vaticaan zal bij hem het laatste woord hebben. Dit zal voor zeer velen het einde zijn van hoopvolle verwachtingen. Dit is jammer voor degenen, die zulke verwachtingen hebben gehad.

Maar het moge voor de kerken van de Reformatie een stimulans zijn, om waarlijk "draagster van het Woord" te zijn en dit Woord te laten horen, niet alleen in tractaten en andere evangelisatie-lectuur, maar tevens in de hoogste regionen van het wereldlijk gezag. Want het is niet het woord van de kerken of van personen in die kerken, maar het is het Woord van God.

D.F.

PRINSJESDAG 1964

In Nederland is de opening van de Staten-Generaal opnieuw gepaard gegaan met de gebruikelijke ceremoniën. De foto toont ons de Gouden Koets, waarin H.M. Koningin Juliana en Z.K.H. Prins Bernhard met de prinsessen Beatrix en Margriet gezeten zijn, tijdens het passeren van het paleis aan de Kneuterdijk in Den Haag.

De Christen in de Amerikaanse samenleving ³

door BERNARD ZIJLSTRA

"THE AMERICAN WAY OF LIFE"

Vorig jaar, vlak voor de dood van President Kennedy, was er in het RAI-gebouw in Amsterdam een Amerikaanse voedsel- en landbouwtentoonstelling met als algemene leuze: "De Amerikaanse Weg van Leven". Dit was een enigszins stijve vertaling van een slagzin die men telkens terugvindt in de Amerikaanse literatuur, propaganda, pers, enz. Dit was dus in Amsterdam het motto waaronder Amerika zich in Europa moest "verkoppen".

Deze leuze kan een heel onschuldige aanduiding zijn van een zeer concrete zaak. Elk land heeft haar eigen nationale "weg". Elk land verschilt van het andere. Dit is vooral zo wanneer men de continenten en grote naties met elkaar vergelijkt. De "levensweg" in Azië is anders dan die in Europa en Amerika.

NIEUWE WERELD

Maar meestal heeft de uitdrukking "The American Way of Life" een diepere zin. Zij wil aanduiden dat Amerika anders is dan alle andere landen. Natuurlijk weet men wel dat de U.S.A. niet los staat van Europa. De hoofdmotieven van de Westerse cultuur, de erfenis uit Griekenland en Palestina zijn in beide aanwezig. Maar toch, zo denkt men, heeft Amerika iets apart, iets eigens, iets unieks. Terwijl Europa de "oude wereld" is, met een decadente cultuur, is Amerika "the new world", de nieuwe wereld, waarin de mensheid nog een kans krijgt zich te ontwikkelen. Amerika is immers het land van de "Pilgrims", van de verstorbenen, van de "displaced persons", die, om economisch gebrek, geen levenskansen meer hadden in het oude Europa. Daarom heeft Amerika voor 200 jaren, van 1700 tot 1900, haar deuren wijd geopend voor de ver-

jaagden, voor de armen. En zij worden nog ontvangen door het grootse "Statue of Liberty", het standbeeld van de vrede, dat niemand kan missen wanneer hij de haven van New York binnenkomt.

"The American Way of Life" geeft nog een nieuwe kans aan de emigrant, aan de pionier. Want in Amerika is er vrijheid, gelijkheid en broederschap. Daar is er geen verschil in stand; allen hebben dezelfde mogelijkheden, maar ook dezelfde mogelijkheden. Ieder jongetje kan President worden. Amerika is het land van de vrijheid, en daarom ook het land van de vooruitgang. Hier is geen *status quo*, een plaats waar men blijft staan, maar een dynamiek. Altijd was er immers, tenminste tot 1900, het wijde Westen, tot aan de Stille Oceaan. En vandaag? "The sky is the limit," zoals een Amerikaan het graag uitdrukt: de hemel is de grens!

En dit is ook de boodschap van Amerika voor de rest van de wereld. En daarom heeft zij zich sinds 1900 gekeerd tegen het zgn. imperialisme. Want de volken van Azië en Afrika, ook Indonesië in 1945, moet deze vrijheid geschonken worden, vrijheid om zichzelf te zijn, om over zichzelf te beschikken zonder interventie uit Europa. En de rechten van mens en burger, waarvoor men in Amerika zo lang heeft moeten vechten, moeten overal aanvaard worden. En het geheim van het Amerikaanse succes, de "free enterprise" (ondernemingsvrijheid op elk terrein van het leven) moet ook ontdekt worden in het oude Europa en de jonge landen, als tegengif tegen elke vorm van socialisme en communisme.

PRAGMATISME

Dit geeft iets, lang niet alles, weer van de inhoud van "the American Way of Life". En dit moet men zien in het licht van het pragmatisme, de levenshouding die

de toon aangeeft in de Amerikaanse samenleving.

Het is hier niet de plaats om uitvoerig deze levenshouding te beschrijven. Maar wel moeten we wijzen op de verhouding tussen het evolutionisme en het pragmatisme. In Amerika is de theorie van Darwin ook toegepast op de samenleving, waarin de mens voortdurend in ontwikkeling is zonder gebonden te zijn aan vaste structuren en principes. Het pragmatisme is nu die levenshouding die de waarden en de waarheid afhankelijk stelt van deze ontwikkeling, die als een vooruitgang wordt beschouwd omdat de mens deze evolutie zelf kan bepalen door de wetenschap en de techniek. De "waarheid" van de wetenschap ligt dan ook in de verificatie, in het "waar-maken" van inzichten voor de vooruitgang van de mensheid. Iets is waar als je er iets mee kunt doen, als het je verder brengt, als het succes oplevert.

"The American Way of Life" is daarom een ideale weg omdat de mens hier zijn eigen ontwikkeling kan bepalen.

ONDERWIJS

In deze bepaling van de "weg" speelt het onderwijs een centrale rol. Want de school moet het kind pas-klaar maken voor de weg van de gemeenschap. De school moet de waarden van de gemeenschap (vrijheid, democratie, gelijkheid, etc.) vertolken voor de volgende generatie.

Deze aanpassing aan de gemeenschap door het onderwijs mag niet gebroken worden door "levensbeschouwelijk" onderwijs, want dit zou kunnen leiden tot sectarisme. In het Amerikaanse wereldbeeld is er dus in principe slechts ruimte voor één school: de openbare. Want er is maar één gemeenschap en alle burgers moeten op dezelfde wijze deze gemeenschap leren waarderen. Deze gemeenschap mag niet uiteenvallen, en daarom: geen R.K. of Protestantse scholen.

Prof. Lekkerkerker uit Groningen heeft eens iets geschreven over zijn ervaringen in Amerika. Wat het onderwijs betreft kwam hij zelfs in reformatische kringen theologen tegen die "het zenden van kinderen naar een Christelijke school beschouwden als een daad waardoor ouders zich buiten de Amerikaanse samenleving stelden". Zelfs hier hoorde men de gedachte dat "Roomskatholieken worden nooit echte Amerikanen omdat zij aparte scholen hebben voor hun kinderen" (*Kerk en Theologie*, 14e jrg, 1963, p. 311).

Gelukkig zijn er ook Protestantse kringen waar Christelijk onderwijs wordt verdedigd. Hier neemt de *Christian Reformed Church* een prominente plaats in. Maar dit zijn uitzonderingen! Het besef dat de weg van het Koninkrijk Gods wel eens een andere kon zijn dan "de weg van Amerika" in de oplossing van de problemen van de maatschappij is dikwijls, ook onder "orthodoxe" Christenen, niet te vinden. Dit bleek kon in 1963, in het rapport over de verhouding tussen kerk en staat van de *United Presbyterian Church*, de grootste Amerikaanse kerk van Calvinistische origine. Hier werd duidelijk de weg van de Christelijke school afgewezen en die van de openbare school aanvaard.

BARTH EN TILlich

Gelukkig hoort men tegenwoordig ook andere geluiden. Vele reformatische Christenen die sinds 1945 naar Noord-Amerika zijn emigreerd, voelen dikwijls iets van de grote spanning tussen de gemeenschaps-ideologie en de normen van het Koninkrijk Gods. Misschien komen we hier later nog op terug. Prof. Van Riessen heeft hier ook een waarschuwing laten horen, zoals we in het vorige artikel zagen.

En ook Karl Barth heeft zich kritisch uitgelaten over de verheerlijking van de "American Way of Life".

(Vervolg op pag. 4)

VAN A EN B *)

door Rev. L. T. Schalkwijk

Mijn wetenschap en mijn geloof,
Die leven saam in onmin,
Want de eene houdt, wat de ander
doet,
En denkt en meent, voor onzin.

Mijn wetenschap en mijn geloof,
Die leven saam en stoeien!
Het is je een lust om aan te zien,
Zoo'n recht geloovig knoeien.

Leekedichter

Het begint al op de lagere school: van a en b.
Het gaat door op de Highschool: van $a^2 + b^2$.
En je raakt het je hele leven niet meer kwijt: want
wie a gezegd heeft, moet ook b zeggen.

We begonnen met a + b: sinds 1948 werden per jaar
gemiddeld 2 scholen uit de grond gestampt.

Op enkele plaatsen hebben ze ook al $a^2 + b^2$ scholen,
of is men op weg met grade 8 of 9.

Nee, we komen er niet meer vanaf: wie a gezegd
heeft, moet ook a² zeggen.

PRINCIPIEEL

Twee principes zijn maatgevend
gewoest in de stichting van onze
christian elementary schools.

Het ene principe was de *vrije*
school, die niet van de staat, maar
van de ouders uitgaat.

En het andere beginsel was de
diep gewortelde overtuiging, dat
onderwijs, dat met Gods Woord
geen rekening houdt, de kinderen,
door vitaminegebrek en poison, on-
dervoedt en misvormt en daarom
een christelijke school nodig is..

Wel, als U deze beginselen nu
op de High School toepast, voelt
U met uw geestelijke klompen
aan, dat de consequentie niet an-
ders kan zijn, dan dat we ook moe-
ten hebben vrije, christelijke High
Schools, waar Gods Woord weer de
lineaal is voor alle onderwijs.

Heel het educational system is
een snowchain, waarin niet één
schakel gemist kan worden: an-
ders gaat het rijden niet goed. En
dat hele systeem moet onderwor-
pen aan de christelijke beginselen.

Ook hier in Canada is geen acre
of life, waarvan Christus niet
zegt: "Mine!"

Dan moet de strijd doorgezet op
dezelfde manier als de lui van het
tegenovergestelde beginsel doen in
Vietnam of Congo: inch voor inch:
tot die hele jungle voor Christus
veroverd is.

We begonnen met wat voor-
lopig alleen te bereiken was, maar
niet om nu op onze lauweren te
gaan rusten. Integendeel, aan-
vuurd door Gods zegen, trekken
wij op nieuwe verovering uit.

Bij de lagere school, bij de bas-
kant hebben we ingezet, maar met
de bedoeling heel het toetsenbord
van ons Calvinistisch orgel tot de
hoogste toon toe af te spelen.

Een beginsel, zaaiend naar
zijn aard, kan niet rusten, totdat
alles uitgelopen is.

Zo mogen wij niet rusten, voor-
dat het onderwijs in alle levels,
wat het beginsel betreft, homogeen
is.

PRAKTISCH

En als U nu vraagt, of dit prin-
cipe aan de nood van deze wereld
beantwoordt, geef ik graag het
woord aan onze jeugd zelf:

A. H., Ontario

"To any teenager who is de-
termined to be taught the impli-
cations of the christian faith for
the educational field, I can recom-
mend wholeheartedly the Chris-
tian High School."

L. N., Ontario

"I myself feel it as a great pri-
vilege to be able to go to a Chris-
tian High School to be instructed
in God's ways and not in man's
ways through the teaching of any
subject matter in accordance with
the revelation of the Lord. I feel
there is a great need for more
christian high schools in Ontario.

T. P., Manitoba

"The need for a christian high
school in Manitoba can be no bet-
ter illustrated than by the fact
that the Christian student may not
assent to the PHILOSOPHY now
prevalent in the public high school.
In the public high school I was
taught that life's greatest object
is the service of humanity while
the Christian faith proclaims that
man's chief aim is to glorify God.
The public high school taught me
that science and reason are the
supreme authorities while Christi-
anity confesses that the only ulti-
mate truth lies in the Word of
God."

J. K., Alberta

"When one considers that high
school education is very broad and
general then unless it has been a
christian training there will be a
RIFT between what we call the
personal and the collective life. I
have had this happen, where at a
public high school I was taught
in the traditional public way and
where in my other associations other
beliefs were maintained. There was
no possibility of bring-
ing the two together: theoretical
or otherwise.

H. C., British Columbia

"As I write this I sit by a mean-
dering brook, and the lapping of
the water is pleasant to my ears.
A little twig floats by, bobbing at
the brook's will. I have experi-
enced that such is the student at-
tending the secular high school,
attracted by the lapping music of
the crippling undertow. Soon, like
the twig, one is bobbing up and
down at the brook's will, inextric-
ably caught in the DRIFT . . ."

DAAROM . . .

"Bouwt scholen
in wier schoot
het Evangeliezout,
Een dierb're jeugd
van BII- en ONGELOOF
behoudt."

U ziet, deze ouderwetse woorden
van Da Costa zijn nog up-to-date
vandaag aan de dag.

De Opening van de Twentse T. H.

Burgemeester W. Thomassen van Enschede, H.M. de Koningin, Z.K.H. prins Bernhard en Prof. Dr. G. Berkhoff, gefotografeerd tijdens de opening van de Technische Hogeschool van Enschede op maandag 14 september jl.

Onze financieel-zwakkere voor-
ouders wisten dan ook niet van
ophouden.

Nu vraag ik U: mogen wij uit
principiële zwakte na enkele ja-
ren de schapen van de kudde tus-
sen de geestelijke wolven terug-
sturen? Juist in de periode, dat de
gevaren groter worden en alle
krachten zich gereed maken om
door een niet-christelijke levens-
beschouwing in Uw kind een on-
zinig dualistische bijgeloofs-
rift te maken, of, als De Genestet, in een
knoeiend - synthetiserende onge-
loofs-drift weg te zuigen.

* * *

Broeders en zusters, laten we de
second floor van de onderwijs-
schaapskooi bouwen.

Broeders en zusters, laten we
. . . na A óók B zeggen.

Zo helpe ons God Almachtig!

* * *

*) By request a good word for the
establishment of more Christian
High Schools in Canada. I would
like to express my appreciation to
all those who helped in composing
this article.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Koopt bij de

ADVERTEERDERS IN

"CALVINIST-CONTACT"

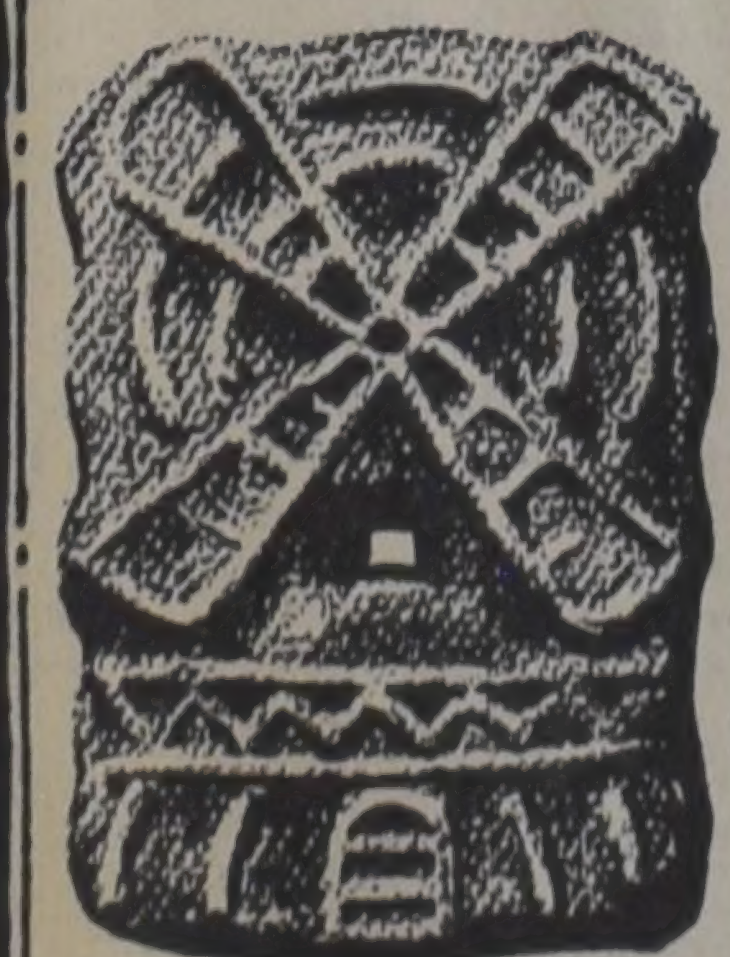
Heb je speculaasjes gekocht, mam?

Natuurlijk. Iedereen vindt
ze heerlijk. Mits ze van
VOORTMAN'S zijn. Die
zijn zo lekker gekruid en
zuiver van smaak.
Moeder weet, dat de
paar extra centen besteed
aan VOORTMAN'S koekjes,
goed besteed zijn.

Speculaasjes van
VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

Speculaasjes van

Hebt U wel eens speculaasjes
op brood geprobeerd?
Heerlijk! Maak
eens een lunch
klaar voor de
kinderen met
een "speculaas-
sandwich"

DE OLYMPISCHE TENUE VAN DE NEDERLANDSE PLOEG

Tijdens een bijeenkomst op donderdagavond 17 september jl. in Utrecht
is de officiële olympische tenue aan de aanwezige journalisten ge-
toond. We zien hier de zwemsters Toos Beumer (links) in de officiële
tenue en Ria van Velsen (rechts) in de uitgaanstenu van de Neder-
landse Olympische ploeg.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume
Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: \$5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of
Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and
do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript,
drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for
opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

CANADESE KAAS JUBILEERT

Het is dit jaar honderd jaar geleden, dat de eerste Canadese cheddar kaas op de
markt werd gebracht. Voordien was kaas natuurlijk welbekend, maar zij werd
thuis door de vrouwen gemaakt. In 1864 begon echter een farmer in Ingersoll, Ont.,
Harvey Farrington genaamd, kaas voor de verkoop te fabriceren in een nieuw
gebouwde fabriek. Thans is de Canadese cheddar cheese bekend over de gehele
wereld. De foto toont ons een 22.000 lbs. wegende kaas, die in 1893 op de we-
reldtentoonstelling in Chicago te zien was. Het heeft echter wel wat moeite gekost
de kaas daar te krijgen, want toen men de kaas wilde opstellen, zakte de vloer onder
het gewicht in!

KAMPWEEKEND

... en als je maar zorgt, dat alles weer op zijn plaats komt, riep Katrien, terwijl ze in het basement van onze woning de ontzaglijke rommel overzag, die onze drie jongsten hadden gemaakt: slaapzakken, kussens, truien, sandalen, plastic bekken, ja, van alles lag daar op de grond uitgespreid. Het leek net op de Army surplus store van Adamson, waar ik wel eens timmergereedschap haal.

Enthousiast antwoordde de jeugd, dat het best in orde kwam. Intussen ging men bedrijvig voort met rommel op rommel te stapelen.

Het was de dag, waarop het jaarlijkse kampweekend van de kerkjeugd zou beginnen.

Dat is onder ons al zo'n beetje traditie geworden, dat tijdens het labor-day weekend onze jongens en meisjes met elkaar de vrije natuur in trekken. Ik hoorde, dat men dit ook in andere plaatsen in de West doet. Over Ontario weet ik natuurlijk niet mee te spreken.

Oorspronkelijk gingen alleen de meisjes en jongens van de jeugdclubs kamperen met enkele leiders. Toen dit goed bleek te bevallen, boden steeds meerderen zich aan als leiders en helpers, totdat ten slotte bleek, dat bijna alle jongeren tussen twaalf en twintig deelnamen aan het kamp. Bijna elke knaap en elke jonge maagd had zijn of haar eigen leider en helper. Dit bevorderde ten eerste de tucht en de orde in het kamp, want je kon haast geen stap doen zonder te struikelen over iemand met verantwoordelijkheidsgevoel en roepingsbesef. Dus dat zat wel goed!

Een praktisch probleem was elk jaar weer de transportatie. Het kampeerterrein was nog geen dertig mijl weg, in het begin van de foothills van de Rocky Mountains, maar dit was toch te ver om te lopen of te fietsen. De eerste twee jaar had men een van de twee bussen van de Christelijke school gebruikt; daarna beide bussen, maar tegenwoordig moesten er behalve twee bussen ook nog minstens twintig auto's komen voor

deze tocht van jongen van dagen. Zoals te doen gebruikelijk is, werd over de transportatie elk jaar heel wat gekibbeld, maar altijd kwam het nog weer in orde. Ook onze familie-auto had de eer, om mee te rijden in de stoet, terwijl ik zelf mijn eigen kinderen en een paar leiders zou mogen rijden.

Ten gerieve van hen, die geneigd zijn hierop spottend te reageren, door op te merken, dat Arie Dof toch niet bepaald een jongeling meer is en de vijf kruisjes al enige jaren is gepasseerd, zij opgemerkt, dat ik ook al behoorde tot de grote schare, die uit hoofde van hun functie meeging met de kampeerdere. Ik mocht namelijk de kerkeraad vertegenwoordigen bij ontententis van onze jeugdoudering, die bezig was Nederland te bekijken.

IMMIGRANTEN- MIJMERINGEN

Om zeven uur op Vrijdagavond was het aantreden bij de kerk. Met veel moeite hadden we alle bagage in de trunk en op het dak van onze Falcon gekregen en goed op tijd namen we onze plaats in in de lange rij van auto's. De stemming onder de jeugd was van meet af aan puik te noemen. Het feit, dat op de gebruikelijke wijze een aantal leiders en geleiden mitsgaders helpers meer dan een half uur te laat was, vermoedde de algemene vreugde niet te verstoren.

Het weer was bij uitzondering goed. Ons sunny Alberta kent de laatste tijd meer regen dan zonnestrallen, maar deze dag was het heerlijk weer.

In afwachting van het vertrek begon men alvast te zingen en enkele ondernemende knapen begonnen reeds de hoeveelheid firecrackers aan te spreken, die ze

clandestien hadden opgeslagen. Ze brachten het echter tot niet meer dan drie explosies, want onmiddellijk kwam er een twintigtal leiders op de vier argeloze jongens af, die allen om strijd verklaarden, dat dit verboden was en derhalve moest ophouden en niet weer mocht gebeuren noch herhaling mocht vinden.

Tegen kwart voor acht vertrokken we en even na half negen waren we reeds op de plaats van bestemming. Het vrouwelijk gedeelte haastte zich onder luid gejoel en gegil naar de grote schuur, die op het terrein stond en herinnerde aan betere dagen, terwijl de jongemannen zich naar de twee kolossale tenten spoedden, die hun tot woning zouden dienen.

De chaos, die thans ontstond, was tijdelijk onbeschrijfelijk. Het scheen, dat iedereen op dezelfde plaats zijn bed wilde hebben. Heftige tonelen speelden zich af binnen het canvas. Velen verloren in het gedrang kussens en eetgereedschappen en schoenen en zo, hetgeen de algemene verwarring ten eerste bevorderde. Ook het onderscheid tussen leiders en geleiden scheen voorlopig opgeheven te zijn. Ieder scheen met animo deel te nemen aan de schermutselingen.

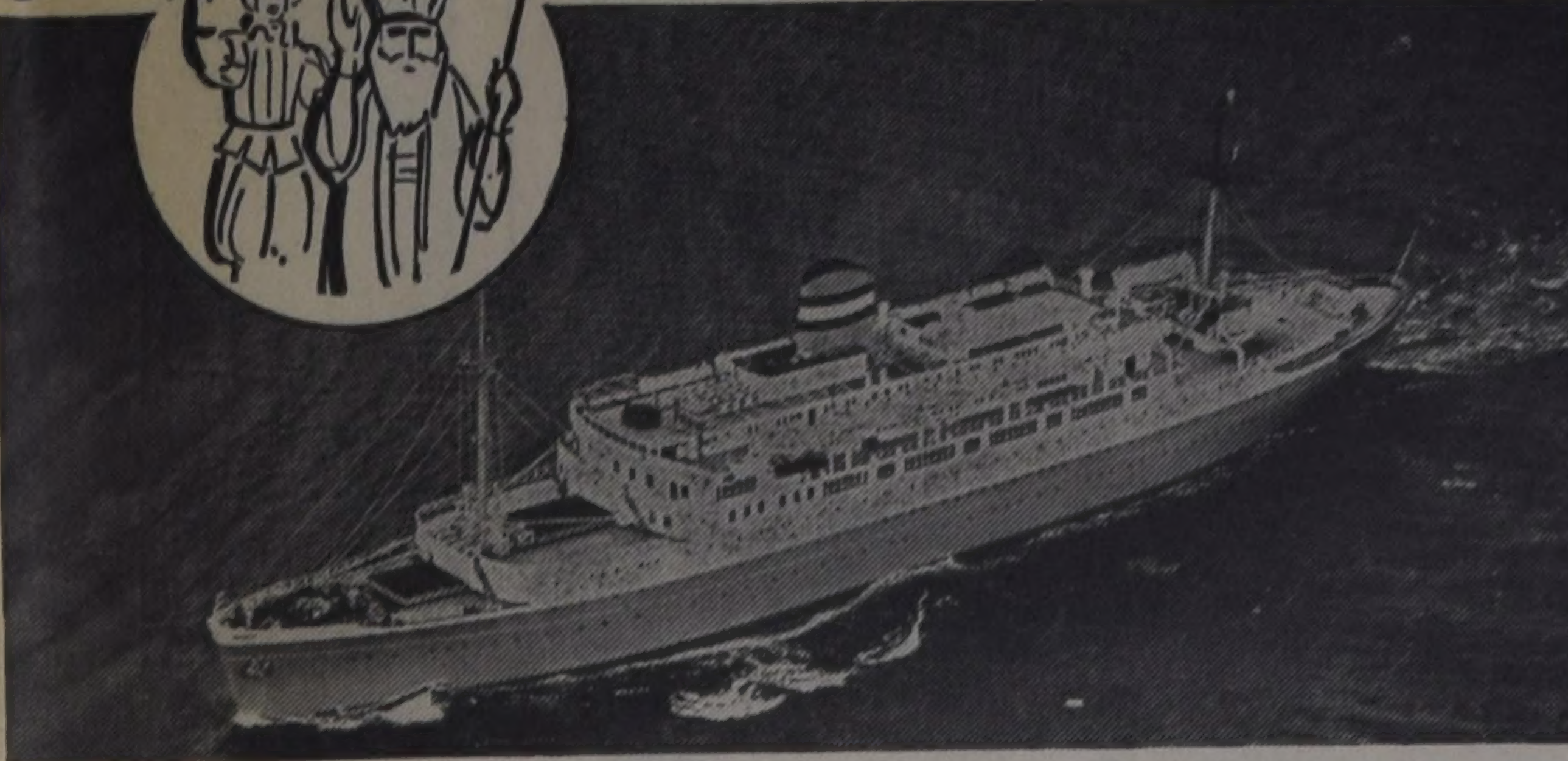
Tegen tien uur kwam men tot bedaren. Men begon wat orde op zaken te stellen, en klaarwakker ondanks het late uur en vol verwachting schaarde de jeugd zich om de kampcommandant. Deze liet hout aanrukken en even later zat de menigte vredig om het kampvuur psalmen en geestelijke liederen benevens ongewijde verzen te zingen.

De kampregels werden voorgelezen en met instemmend applaus begroet.

Tegen middernacht klonken de schrille fluiten van de leiding door het kamp, ten teken, dat het bedtijd was.

Het was nog maar half één, toen alles rustig was. Nog even werden we opgeschrikt door het geknal van een paar fire-crackers, afgevuurd door dezelfde rekels als voorheen, maar deze werden spoedig door een twintigtal functionarissen overmeesterd, geïsoleerd en veroordeeld tot zware corvee de volgende dag.

Zie ginds komt de stoomboot...

SINTERKLAAS, KERSTMIS, OUD-EN-NIEUW IN HOLLAND — REDUKTIES TOT 25%!

U komt op 3 december met de MAASDAM in Rotterdam aan en geeft Uw familie de Sint Nikolaasverrassing van hun leven. U blijft voor Kerstmis en de jaarwisseling. Daarna ziet U misschien nog wat meer van Holland (er is zo veel veranderd) en keert terug op 19 januari met de STATENDAM via New York. Goed idee? Voegt U zich dan bij onze „Christmas in Europe” groep (minimum deelname 25 personen) die 24 november uit Montreal vertrekt. Het bespaart U 25%.

Misschien schikken de data niet. Kies dan een andere afvaart uit onze uitgebreide afvaartlijst—van Montreal of New York. Diverse redukties. U neemt bovendien 275 lbs. bagage per persoon gratis mee en geniet van de ruimte en het gemak dat alleen een zeereis kan geven. Raadpleeg Uw travel agent. Hij weet het!

„HAPPY HOLIDAY” AFVAARTEN ROTTERDAM EN ANDERE EUROPESE HAVENS

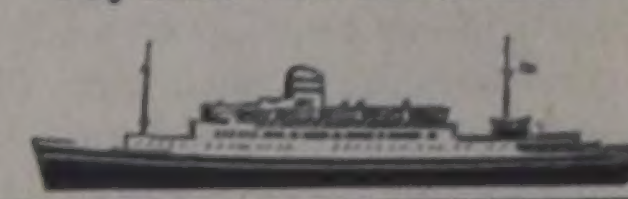
VAN MONTREAL/QUEBEC:	
MAASDAM	24 nov.
VAN NEW YORK:	
NIEUW AMSTERDAM	19 nov.
PRINSES MARGRIET	4 dec.
STATENDAM	10 dec.

EN VELE ANDERE AFVAARTEN

Holland-Amerika Lijn

De Lijn met Hollandse Traditie.

Pay Later Plan beschikbaar

Zaterdag: tegen zes uur waren de eerste kampeerdere reeds ontwaakt en trokken vol ondernemingslust de nog slapenden aan de oren. Toen dit niet steeds de gewenste uitwerking bleek te hebben, kwam men aandragen met ijskoud water uit de bergen. Wie hiermee in aanraking kwam, wilde wel wakker worden.

Het werd een prachtige dag. Hoewel er dreigende onweerswolken verschenen, kwamen we er af met een klein buitje. Er werd gespeeld en er werd gezwommen in het kleine meer, waaraan het kamp gelegen was. De wedstrijden met prijzen trokken veel belangstelling. De orde was uitstekend en de stemming best.

Met trots en dankbaarheid keken wij ouderen naar de jeugd, die ongedwongen en vlot met elkaar omging, die genoot van Gods grootse schepping en iets liet zien van de gemeenschap der gelovigen op zijn best. Dat was de kerk van morgen! —Hou ze vast, Here! Maar behalve een gebed was er diep in me ook een gevoel van vertrouwen en dankbaarheid bij de gedachte aan deze kerk van de toekomst.

Ook deze dag werd besloten met een kampvuur. De wienerroast kon niet doorgaan, omdat men op het laatste moment tot de ontdekking kwam, dat de leiders de worstjes hadden vergeten. Een rechtbank werd opgericht en de nalatige leiders werden veroordeeld tot de meest fantastische straffen. Tot mijn diepe verontwaardiging werd ik ook veroordeeld tot de slaafse arbeid van borden wassen op zondag, hoewel ik pakt noch deel had aan de overtredingen der leiders.

Tegen één uur was het rustig in het kamp. Die nacht regende het pijpestelen, maar de volgende morgen was het weer droog. De zon scheen en het beloofde een mooie dag te worden. De radio voorspelde een temperatuur van 85.

Zondag: Dank zij de vlotte leiding gelukte het om ontbijt, afwas en andere noodzakelijkheden op tijd af te werken, zodat we met elkaar tegen tien uur in bussen en auto's zaten op weg naar de dorpskerk, die vijf mijl van het kamp aflag.

Door onze jeugdige invasie was het kerkje stampvol. Gelukkig dat het mooi weer was, want minstens dertig van de jongelui moesten buiten zitten bij de voordeur.

Evenals andere jaren had men op onze komst gerekend. De jeugdige predikant, die nog maar een jaar of drie in het ambt stond, had zeer attent gezorgd voor jeugdpreken. In bewegende woorden schilderde hij zowel in de morgen dienst als des middags de nood van de wereld in het algemeen en van de jeugd van tegenwoordig in het bijzonder. Hij vertelde sterke staaltjes van jeugdmisdadigheid: drinkpartijen, vernielpartijen, ja, moordpartijen. Ook de Beatles ontsnapten niet aan zijn aandacht. Hij was er tegen. Er was weinig hoop meer voor de wereld in het algemeen en voor de jeugd speciaal. Ernstig waarschuwde hij de jeugd, om toch geheel anders te zijn. Uit zijn droefgeestige houding viel echter af te leiden, dat hij er weinig hoop op had.

Degelijk gewaarschuwd, ofschoon niet diep bemoedigd kwamen we na beide diensten weer in het kamp terug.

Nadat liters thee en limonade waren ingenomen ging de menigte zich weer vermaken met spelen. Het was behoorlijk warm die middag, maar dit deed aan het enthousiasme niets af. Tot half zes was ieder tevreden. Toen begon men de vraag te stellen, die ik op deze zomerdag al had voelen aankomen: —Mogen we zwemmen? O, bange vraag, indien gesteld op zondag! O, angstwekkende kwestie, indien opgekomen op warme zondagmiddagen in de kring van de jeugd des Verbonds!

Daar stonden ze, de verhitte en zwetende leden der jeugdverenigingen op gégé op zondagmiddag met diep verlangen naar het lokkende water te staren: Mogen we er in op zondag, of is het tot meerdere glorie van God dat we aan de kant staan te zweten?

Ik merkte, dat deze vraagstelling zelfs meerdere van de kloke leiders tot wankelen bracht. Vragend zag men op naar de kampcommandant. Deze wist evenwel van wankelen noch wijken.

—Het gebeurt niet, zo sprak hij met vaste stem. —Niemand in het water op zondagmiddag. Als we thuis zijn, gaan we ook niet op zondag naar het zwembad. Als we hierin toegeven, waar is de grens? De historie leert, dat het altijd van kwaad tot erger gaat. Het staat vrijwel vast, dat Israël ook niet zwom op de Sabbath, en onze vaderen deden het evenmin. Laten wij ook zo wezen, hun zonen, niet ontiaard!

Hierop riep een kleine minderheid „Hoera!” terwijl de meerderheid zich mokkende van het water afwendde. Het bleek, dat de jeugd van '64 zich niet helemaal neerlegde bij stereotiepe antwoorden en verwijzingen naar het verleden. En, om nu es heel eerlijk te zijn, wie kan ze dat kwalijk nemen?

Gelukkig straalden alle gezichten weer toen verzamelen werd geblazen voor de avondmaaltijd. Of het nu was, dat de natuur ons hongerig maakte of dat de jeugdige kooksters zo voortreffelijk hun kunst verstonden, in ieder geval smaakte het eten uitstekend. Er zijn meer keukenprinsessen dan Katrien!

Na de maaltijd, toen alles weer schoon was, hebben we een prettige avond gehad. Rondom het kampvuur werd er over heel wat interessante zaken gesproken, en de discussies stonden op hoog peil. Er werd gezongen, tot men er schor van werd.

Een machtig gejuich barstte los, toen laat in de avond de commandant kwam aandragen met een grote cartoonen doos vol... wieners! Die waren er gisteren nog niet! Op alle vragen gaf hij slechts ten antwoord: —Tast toe en eet!

Van bevoegde zijde vernam ik later, dat hij ze tussen de twee kerkdiensten had georganiseerd bij een broeder der gemeente, die het slagersvak uitoefende. Hij had de worstjes wel gehaald, maar nog niet betaald, zodat er volgens de kampdirectie geen enkele zondagswet was overtreden!

Dit was de laatste avond in het

kamp en voor de gelegenheid weerde de jeugd zich geducht. Ook na het uur van middernacht scheen niemand van plan te zijn zich te ruste te begeven.

Zelfs de twee gewonden die we hadden — twee jongens met een verstuikte enkel opgedaan bij het voetballen — begonnen opgewekt om het vuur te hinken en hun medewerking te verlenen aan allerlei kattekwaad.

Er klonken na twee uur nog hevige explosies van firecrackers. Vliegende kussens werden tot bijna drie uur waargenomen.

Eindelijk, heel laat viel de laatste kampeerder uitgeput in slaap. Maandag: Als om de schade van de vorige dag in te halen, bracht de jeugd het grootste deel van de morgen in het water door. Aan de lijst van ongevallen werden er twee toegevoegd, doordat een der meisjes vergat, de lange glijbaan naar het water nat te maken, voordat ze zich liet gaan, en derhalve op de blaren moest zitten; en doordat een der leiders een buil aan zijn voorhoofd opliep, toen hij in een der waschokken over een stuk zeep uitgled.

Tegen de middag begon het te regenen. De lucht trok dicht en na kort beraad werd besloten, om de zaken maar op te pakken en enigszins vroegtijdig te vertrekken.

Zo kwamen we goed op tijd weer thuis.

's Avonds aan tafel hadden de jongeren zoveel aan de ouderen te vertellen over hun kamp, dat ze haast vergaten om te eten.

We hadden dan ook een schone tijd gehad!

Katrien was zo onder de indruk van de verslagen, dat ze ons meedeelde, dat ze volgend jaar ook mee wilde. Ze voelde er wel voor, om de vrouwenvereniging voor te stellen, om de volgende keer mee te gaan om te koken en zo.

Heel ontaktisch liet ik me ontvallen, dat Katrien en andere vrouwen de kwaliteit der maaltijden niet zouden kunnen verbeteren. Mijn vrouw keek zuinig en herhaalde met klem, dat ze er in haar vereniging over zou praten.

Dat kan me wat worden in de toekomst, als het die kant op gaat!

Straks gaat heel de gemeente nog mee.

Dan woont Israël weer in tenten.

Arie.

GUIDE Travel Bureau

G. DenHartog

39 King St., Box 733
AYLMER, ONT.

Geeft gaarne, vrijblijvend, volledige inlichtingen voor alle reizen.

Telephone 1152

Gaat U een nieuwe auto kopen?

Kies Uw eigen aflossingsplan ...

	12 maanden	18 maanden	24 maanden	30 maanden	36 maanden
\$ 500	\$ 43.96	\$ 30.04	\$ 23.09	\$ 18.92	\$ 16.14
\$ 1,000	\$ 87.91	\$ 60.07	\$ 46.17	\$ 37.83	\$ 32.28
\$ 2,000	\$ 175.81	\$ 120.14	\$ 92.34	\$ 75.65	\$ 64.56
\$ 3,000	\$ 263.72	\$ 180.21	\$ 138.51	\$ 113.48	\$ 96.84

In de maandelijkse termijnen is rente tegen 6% per jaar inbegrepen alsmede administratiekosten en kosten voor levensverzekering over het onbetaalde saldo.

en ga dan “DE BANK” bezoeken

Indien U een nieuwe auto nodig hebt, bel dan de Directeur van het dichtstbijzijnde filiaal van de Toronto-Dominion Bank op. Een Persoonlijke Lening van DE BANK tegen lage kosten maakt het mogelijk om U achter het wiel van de auto Uwer keuze te zetten.

THE TORONTO-DOMINION BANK

Waar de mensen het verschil uitmaken

De Luchtvaart staat op de drempel van een Revolutie

IN CA. 2 UUR VAN AMERIKA NAAR EUROPA

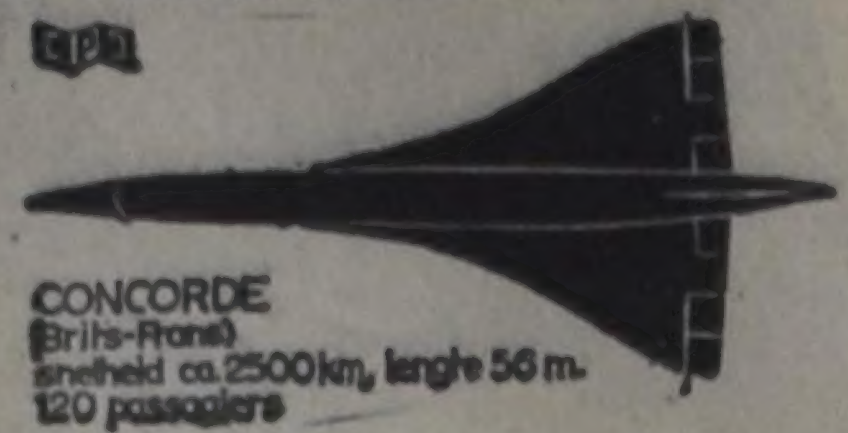
De directiekantoren van de grote luchtvaartbedrijven in de wereld worden beheerst door iets wat nog niet bestaat, het verkeersvliegtuig sneller dan het geluid. Er zijn reeds ongeveer 100 grote straalkverkeersvliegtuigen besteld die niemand nog heeft zien vliegen! Praktisch niemand weet hoe de vliegtuigfabrieken de talrijke technische en financiële problemen rond deze supervereersvliegtuigen zullen oplossen. Maar dat deze supersnelle kolossen er zullen komen staat vast want de concurrentie stelt zijn ijzere wetten.

De zaak is aan het rollen gebracht door het ontwerp van de Concorde. Een Brits-Frans ontwerp voor een straalkverkeersvliegtuig dat 120 passagiers kan vervoeren met een snelheid van ca. 1500 mijl per uur. In nauwelijks 2½ uur kan men met dit toestel van Parijs naar New York vliegen mits men een startbaan van bijna 2 mijl lengte ter beschikking heeft.

Op 's werelds grootste racebaan — het Noordatlantische luchtverkeer — wordt het dringen, want de Amerikanen willen de Europese concurrent een daverende klap gaan bezorgen met verschillende typen straalkverkeersvliegtuigen die veel sneller zijn dan de Europese Concorde. De Amerikanen krijgen dergelijke snelle kisten overigens niet cadeau. Het ontwikkelen van een verkeersvliegtuig dat ca. 2000 mijl per uur kan vliegen kost hen het lieve sommetje van 2 miljard dollar!

Of zij dus alle projecten, die zij op de tekentafel hebben staan ook uit zullen voeren, staat te bezien. Vast staat wel dat zij in elk geval met een supersnel toestel op de markt zullen komen, want de Noordatlantische route — waarop deze toestellen zullen gaan vliegen — is te belangrijk voor de kassa van de luchtvaart-

IN 2 UUR VAN AMERIKA NAAR EUROPA

CONCORDE
(Brits-Frans)
snelheid ca. 2500 km, lengte 56 m.
120 passagiers

BOEING 737
(Ver. St.) snelheid ca. 3000 km
lengte 62 m, 164 passagiers

NORTH AMERICAN 60
(Ver. St.) snelheid ca. 3000 km
lengte 59 m, 190 passagiers

LOCKHEED C-142
(Ver. St.) snelheid 3500 km
lengte 68 m, 210 passagiers

maatschappijen dan dat zij die aan concurrenten, met snellere vliegtuigen, in handen kunnen laten.

Een golf van sneller-dan-het-geluid valt op de grote luchtvaartmaatschappijen neer.

In onze tekening geven wij een overzicht van de belangrijkste projecten in Europa en Amerika. Deze ontworpen toestellen zijn ongeveer 170-200 feet lang en de afstand die zij kunnen vliegen is berekend op ongeveer 4000 mijl.

DE CHRISTEN IN DE AMERIKAANSE SAMENLEVIIG

(Vervolg van pag. 1)

Life". Barth, ten eerste verblijd over de reacties die hij ontving gedurende zijn reis door Amerika in 1962, moest toch schrijven dat hij niet geloofde in een Sovjet hemel op aarde, ook niet in een gelijksoortig Amerikaans paradijs, noch in een "way of life" door de mens gemaakt (K. Barth, *Evangelical Theology: An Introduction*, 1963, p. ix).

Verder heeft Paul Tillich, de grootste, uit Duitsland 'geïmporteerde' Amerikaanse theoloog, in vergelijking van Europa met Amerika, deze ernstige vraag gesteld: "Zal Amerika blijven wat zij voor ons is geweest, een land waarin mensen uit alle landen hun geestelijk provincialisme en bekrompenheid kunnen overwinnen? Men kan politiek gezien een wereldmacht zijn en toch op geestelijk gebied een bekrompen volk (a world-power politically and a provincial people spiritually). Zal de nadruk op de "American way of life" zo'n toestand scheppen? Er is een groot gevaar van wel" (P. Tillich, *Theology of Culture*, 1959, p. 176).

HET LICHT IN DE WERELD

Het Christendom, dat een beginsel maakt van compromis met welke ideologie ook, kan moeilijk de vernieuwende, reddende en reformerende boodschap van het evangelie brengen. De kerk is dan niet meer het licht van de wereld. Dat hebben we gezien in Duitsland in 1933. De situatie in Amerika is wel enigszins anders, maar in principe gaat het om dezelfde zaak.

In Amerika kent men de tolerantie: "everyone is entitled to his own opinion!" Iedereen mag er zijn eigen opinie op na houden. Deze tolerantie is een goede zaak wanneer zij betekent een erkenning van de levensovertuiging van de ander, ook in het nationale bestel. Dit kan men verwachten in een zgn. "pluralistische samenleving", zoals Nederland, waar de drie "zuilen" elk een bijdrage mogen leveren voor de richting van de natie. Deze tolerantie is een slechte zaak waar alleen een zgn. "grootste gemene deler", belichaamd in de "gemeenschap", het publieke leven mag beheersen.

In feite betekent dit een terugkeer naar de toestand van de godsdienstoorlogen, want ook daar was er een conflict omdat de meerderheid de minderheid verdrukte. In vele landen van het Westen, vooral in de Angel-saksische, is er geen "open" conflict, omdat het

humanisme de strijd heeft gewonnen en het Christendom tevreden is met de plaats haar door dit humanisme toegewezen. Hier toont het humanisme zich in haar intolerante vorm. Want de rede-idee, of de gemeenschaps-idee, of de tolerantie-idee, of de moderne verzakelijking van de staat, zij zijn alleen de vorm waarin de nieuwe religie van humaniteit en menselijke progressie door techniek en wetenschap zich momenteel handhaaft.

Als de Amerikaanse Christenheid zich dit realiseert, dan wensen we niet een terugkeer tot de godsdienstoorlogen, ook niet om een christelijke opvatting te "forcieren". Maar wel het recht om, naast andere levensovertuigingen, het leven in de natie met evangelische normen te beïnvloeden: het volk ten baat.

REMBRANDT HARMSZ. VAN RIJN

(1606—1669)

De Scotiabank begroet een der scheppende genieën uit Noord-Europa — Rembrandt — de Hollandse schilder en ertser. Waarschijnlijk heeft geen ander man zulk een meesterschap bereikt dan Rembrandt met de effecten voortgebracht door bedreven vermenging van licht en schaduw. Hij kon het doek belichten met nederige tafelen en evenzeer met verheven religieuze ervaringen van het mensendom.

Denkt U erover om een reis naar Holland te gaan maken?

PSP zal U helpen om daar te komen. Het antwoord is met spaargelden die op het leven verzekerd zijn, daarbij gebruik makend van het Persoonlijk Waarborg Programma van de Scotiabank. Bepaalt Uw bestemming. Bereikt het met maandelijks storting. Vraag vandaag nog naar dit plan . . . bij Uwe vriendelijke Scotiabank.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

G. Broos
REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by
Dealing Through Broos

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZUM ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baam
Hofleverancier A.o. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont

Onze Hartelijke Felicitaties

Op 22 augustus j.l. vond in de Chr. Ref. Church van Clarkson, Ont., de huwelijksplechtigheid plaats tussen Wilma P. De Moor, dochter van Rev. en Mrs. H. De Moor van Clarkson, en Harold W. Van Brummelen, zoon van Mr. en Mrs. H. Van Brummelen van Calgary, Alta. De dienst werd geleid door de vader van de bruid, Rev. H. De Moor.

Op 28 augustus j.l. werd het huwelijk voltrokken tussen Jeanne Alblas, dochter van Mr. en Mrs. John Alblas te Guelph, Ont. en Max Lise, zoon van Mr. en Mrs. John Lise te Orangeville, Ont. Rev. G. Bieze van Alliston, Ont. verrichtte de plechtigheid, welke plaats vond in de First Chr. Ref. Church van Guelph, Ont.

SUMMER HOLIDAY CONTEST RESULTS!

Dear Boys and Girls:

You have probably eagerly been waiting for the Summer Holiday Contest results. We are sorry it took so long, but we had such a tremendous response, that it took more time than expected to pick the winners.

Most of you did excellent work in colouring, and some even used water paint, but there were a few, who did not put any effort into it. Anyway, here are the well-deserving prize winners!

GIRLS:

- 1st — Janice Kolff, R.R. 1, IROQUOIS, Ontario. Age: 12.
- 2nd — Marsha Veldstra, 14 Canboro Road, Fonthill, Ontario. Age: 13.
- 3rd — Elizabeth Ypma, R.R. 1, FORT WILLIAM, Ontario. Age: 14.

BOYS:

- 1st — John Post, R.R. 1, CHESTERVILLE, Ontario. Age: 13.
- 2nd — Martin Vanderlende, 7842-6th Street, BURNABY 3, British Columbia. Age: 12.
- 3rd — Terry Walma, 285 Station Road, WINONA, Ontario. Age: 6.

Congratulations to all the winners. A silver dollar and a book each go to Janice and John. Marsha, Elisabeth, Martin and Terry will each receive a book. The prizes will be sent to you very shortly.

We will try to have another contest for you in the Christmas holidays. Again, thanks to everyone who participated in this contest!

Lambert Huizingh

Accredited Public
Accountant and Auditor
Commissioner for taking
Affidavits

9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

FOR Aluminum Siding

ALUMINUM WINDOWS
AND DOORS
REMODELLING AND
ALTERATIONS

Call
PETER DE VRIES
CARPENTRY
HOME IMPROVEMENTS
Phone 679-4600
MOUNT HOPE, ONT.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of Vliegtuig. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included
\$34.00 per year.
Single premium \$14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included
\$12.00 per year.
Single premium \$6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of \$500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name:

Address:

buying or selling your home...

I am as close as your phone...

John Struik gives you prompt advise, without any obligation for all your real estate transactions, arranging downpayments, mortgages, appraisals etc. etc. specialising in better deals only and gives you any information on any home that is for sale in metro Toronto, especially if you are looking for a home close to work, church or school. list with and trust John Struik real estate, member Toronto real estate board telephone 741-4404

HET GRIEKS - DEENSE HUWELIJK

Hieronder publiceren wij nog twee foto's van het huwelijk van Koning Constantijn van Griekenland met Prinses Anne Marie van Denemarken.

De foto links toont ons Z.K.H. Prins Bernhard van Nederland, terwijl hij Prinses Anne van Engeland escorteert op weg naar het Hofbal, dat voor de vele gasten in de Griekse hoofdstad werd gegeven.

Op de foto hieronder zien wij het bruidspaar tijdens de huwelijksplechtigheid in Athene.

Europa en het Atoom

HOE STAAT HET MET DE SLEUTEL TOT HET ATOOMTIJDPERK?

Grote en snelle investeringen zijn de eisen die gesteld worden aan landen die t.z.t. praktisch mee willen in het 'atoomtijdperk'. Men moet grote kapitalen besteden in een stadium van technische ontwikkeling waarin het verliesrisico nog bijzonder hoog genoemd moet worden. De aanvankelijke juichkreten van kort na de oorlog over het 'atoomtijdperk' blijken wel wat te snel te zijn geslaakt. De gedachte van velen dat onze 'normale' energievoorziening het snel zou verliezen tegen de atoomenergie is niet juist gebleken, vooral niet omdat onze traditionele energievoorziening door nieuwe vindingen en betere organisatie andere ontwikkelingen mogelijk maakte. De werkelijke concurrentie van het atoom is nog niet aan de orde. Dit duurt nog wel wat jaren. Slechts in enkele gebieden waar de kosten voor een normale wijze van energiewinning bijzonder hoog zijn kunnen thans atoomcentrales een werkelijke concurrent voor de traditionele energie zijn. De Siedewasserreactoren van meer dan 150 Megawatt kunnen hier een rol spelen. Voor speciale doeleinden kunnen soms ook kleinere atoominstallaties te verkiezen zijn boven de traditionele energie. Voor alles echter is het atoomonderzoek en ontwikkeling van belang. Thans beschikt Europa in bijna alle landen over belangrijke instituten voor atoomonderzoek. Ook achter het ijzeren gordijn heerst het atoom en de eerste eigenlijke atoomkrachten-trale ter wereld werd in 1954 in Rusland in bedrijf genomen. In 1957 kwam het eerste Amerikaanse atoomkrachtstation in bedrijf. Voor de samenwerking in het atoomonderzoek beschikken de landen van de E.E.G. over de organisatie van Eurotom, waar ook Noord-Amerika en Engeland kon-takt mee hebben. Frankrijk — dat de laatste jaren grote voortgang in de atoomenergie heeft gemaakt — beschikt over een commissarie onderzoek in handen heeft en ontwikkelt. Buiten de hier genoemde organisaties heeft Europa nog vijf andere internationale atoomorganisaties die het onderzoek moeten bevorderen.

Bijzondere betekenis voor het Europese atoomonderzoek hebben — of zullen hebben — Mol (België), Ispra (Italië), Karlsruhe (Duitsland), Petten (Nederland). Rusland heeft in Dubna een atoomonderzoeksinstituut van grote betekenis. De atoomgeleerden van de kommunistische staten hebben hier de mogelijkheid tot internationale samenwerking en onderzoek. Rusland levert aan de kommunistische landen onderzoeksreactoren.

HET ATOOM OP DE SN'JTAPEL

SCHERVEN-MIE

door Go Verburg

(54)

"Toch...!" fluistert ze en het dringt niet tot haar door, dat het een gewone slaap kan zijn, die hem zo plotseling overviel. Op haar tenen gaat ze de kamer uit, want Jochem is dood.

Wordt er gebeld? Nu moet de dokter hier zijn, dan is alles net als toen.

De dokter komt ná de dood.

Wéér gaat de bel en langzaam gaat ze naar de deur.

"Hoe is 't?" vraagt hij.

"Voorbij!" zegt ze toonloos.

"Voorbij? Dood?"

'Is te gek om los te lopen. Dat de ouwe Lomer er zo uit piepte was tot daaraan toe; dat hart was er naar. Maar Teeuw Versluis heeft nog beweerd, dat het diezelfde schipper is, die destijds bij hem aan kwam zwemmen. Nou, en dat was nou juist zo'n kerel waarvan hij altijd beweerde: "Die moeten minstens zeventig of tachtig worden, voordat ze doodgaan." Dat hart liep als een beste pendule. En nu zo maar dood? Nou, dan gaat hij nog een poosje college lopen, want dan weet hij er toch helemaal niks meer vanaf. Die ouwe professor Preut kon mooi beweren dat er niemand het hoekje omging of er moest aan hem getrokken worden, maar deze schipper mag zichzelf wel een dwertje gegeven hebben, anders snapt hij het niet meer. Hij wil dan toch de doodsoorzaak weten, desnoods door sectie op het lijk. Dokter zijn is een mooie baan, maar ze moeten je niet komen vertellen dat een kerel met zo'n oerdegelijke constructie de horlepiep danst, terwijl hij zijn boordenknoopje staat vast te wurmen, want dan legt hij dat mooie baantje er gauw bij neer.

"In de slaapkamer?" vraagt hij met opgetrokken wenkbrauwen.

"Ja," knikt ze stom.

Zijn beroepsnieuwsgierigheid heeft hem te pakken. Onderweg heeft hij uitgemaakt, dat er verband moest zijn tussen dit mannetje, haar voorliefde voor de schippers en die lamlendige geschiedenis van die gebroken asbak. Hij lijkt verdraaid wel een politieambte: eerst uitdenken waarom die vent hier is gekomen en dan sectie op het lijk. Mooie baan voor een dorpsdokter op jaren. Enfin, hier ligt een zieke... eh... een dode en nou wil hij toch wel eens weten... waarom die kerel niet even heeft gewacht...

Hij tast in zijn zak naar de stethoscoop. Dat is zo'n makkelijk ding, want als je daar niks meer mee hoort, kan je inpakken. Maar dan laat hij het instrument met een vergoelijkende glimlach waar

het is. Dood is dood en daar is dan verder weinig poespas voor nodig. Melissen kan zijn best nog eens doen. Ha-ha, Melissen begint een hekel aan de doden te krijgen, want elke dode is een marteling voor zijn jichtige botten. Laatst kwam hij nog beweren op het spreekuur, dat de oude dokter, één van zijn eerste klanten, hem nog eens was komen opzoeken. "Nou je toch hier bent," zei Melissen, "kan je me wel even onderzoeken, want ik geloof al z'n leven, dat dokter Van Loon niet zo krèk weet wat me mankeert."

De oude dokter onderzocht hem en jawel, de medicijnen, die dokter Van Loon gaf deugden voor geen halvie. Hij moest er zijn boeken maar eens goed op nakijken, want anders zat het dorp straks zonder doodgraver...

Hij trekt de slaapkamer gordijnen wijd open, zodat het ochtendlicht binnengulpt. Ziezo, nu kan hij tenminste zien wat er gaat gebeuren. Kalm neemt hij de kamer in zich op. Hm, ze heeft het nu gezellig. Ze had veel eerder aan een man moeten beginnen, want wat heb je nou aan...

Met een gewend gebaar neemt hij de slappe arm van het dek. Nog maar net dood blijkaar... Nog warm, nog slap...

Dan trekken zijn ogen groot van vrolijke verbazing en zijn lach buldert door het huis, zodat Mie verschrikt de kamerdeur opent en naar hem kijkt.

"De laatste mop," brult hij. "Dat beleef je maar eens!"

"Is er iets bijzonders?" fluistert ze angstig. De dokter doet zo vreemd, zo helemaal ongepast in het bijzijn van de dood. Zie toch, hoe hij staat te lachen met betraande ogen!

"Voor de drommel, ja," glundert hij en hij veegt de tranen weg. "Het bijzondere van dit lijk is, dat het leeft."

Het klinkt zo gek uit de mond van een goddeloze dokter, anders zou ze denken dat hij in het eeuwige leven geloofde. Daar is Jochem aan toe, dat weet ze heel zeker.

Hij voelt, dat ze hem nog niet snapt. Het is trouwens ook maar een lomp idee van hem, om zo stom te staan brullen als een gekke os. Dat kind heeft natuurlijk werkelijk gedacht dat dit pittige slaapje eeuwig zou duren. Hij pakt haar bij haar arm en dwingt haar naar het bed.

"Luister, kindje," plaagde hij goedmoedig, "Wanneer jij het nodig vindt om er iemand tussen te nemen, is dat natuurlijk best maar het wordt wel een beetje erg, wanneer je daar een dokter voor gebruikt. Hier, die schipper van je is springlevend, voel die pols maar eens."

Ze schijnt een flauwte nabij, zodat hij haar neerzet op de stoel naast het bed. Dan begint er iets te glanzen in haar ogen. Is zo iets dwaas mogelijk? Het moet wel, anders zou de dokter niet zo'n schik hebben, daarvoor kent ze hem te goed.

"Springlevend?"

"Ja, natuurlijk," bevestigt hij. "Dat kan je immers zo wel zien!"

Zeker, hij leeft, je ziet het aan het trillen van zijn oogleden en aan het telkens rustig uitstulpen van zijn neusgaten, wanneer hij ademt.

"Het was net als toen..." verontschuldigt ze zich en dan kan ze zich toch niet meer groothouden. Ze heeft dat tegenover hem trouwens nooit gedaan: bij hem kon ze aankloppen met al haar problemen. Hij wist altijd wel raad, of hij ketterde haar kop-zorgen uit haar hoofd, zodat ze weer lachen kon om zijn geraas. Ha, die dokter!

Propvol ontroering slaat ze haar armen om zijn hals en hij kust haar eerbiedig op haar voorhoofd. Hij is haar Vader, zij zijn dochter...

Het is allemaal net als vroeger, behalve dit éne, dit onbegrijpelijk heerlijke: de dood ging voorbij. Ze heeft de wieslag van de doodsgeluid gehoord en Jochem afgestaan aan Jezus. Spring maar, Jochem, spring! Maar dat was dan zeker genoeg. God éist het offer, althans de offerbereidheid. Daarna is Hij groot van goedertierenheid. Groot is de Heer: Hij geeft en neemt, Hij neemt en geeft, lof zij de Naam des Heren.

Ze kijkt weer naar dat verweerde gezicht in het witte kussen. Was haar vergissing een boodschap: bereid uw huis, want hij gaat toch sterven...?

"Onderzoek hem eerst," dringt ze aan.

Hij voelt zich bar plezierig. Als hij van dit wrak nog een behoorlijk mens kan fiksen, zal ze niet zo eenzaam meer zijn. Want daar kwam die kerel om, dat is wel vast.

"Je had verpleegster moeten worden," plaagt hij vrolijk. "Met zo één als jij lever ik de ongehoorde prestatie van vijf levende doden per jaar. Ik heb altijd zo verlangd om nou eens echt beroemd te worden..."

Hij zit op zijn stokpaardje. Dood is dood en daar is het mee afgelopen. Alle kunstgrepen zijn dan zonder resultaat en het wordt een luguber vervolgverhaal, waarvan een handvol knokels het slot vormt. Hij zou nog wel iets voor het idee van de schuldvergeving voelen, wanneer ze niet met die gebarsten grammofoonplaat aan kwamen dragen: dood weer levend... dood weer levend... dood weer... Laten ze opvliegen met dat gedas!

Ze hebben het daar al zo'n enkel keertje samen over gehad, zonder dat zijn koppigheid en haar onnozelheid de vriendschap benadeelden. Ha-ha, ze kon er zelf ook niet al te best uitkomen, want ze praatte maar wat van: "Het zal misschien wel anders zijn dan we ons voorstellen, omdat het een geestelijk mens wordt," en dan had hij weer danig plezier. "Melissen ziet ze elke week lopen," sardé

hij, "allemaal geesten, als je hem geloven mag. Maar hij is tenminste nog eerlijk, omdat hij wil weten dat hij liegt..."

Nu is hij weer arts. Geen onzin, hij zal eens even onderzoeken waarom die vent zo sloom ligt te luieren, terwijl zij hem het bed wel uit zou willen kijken. Longen? Hm, nee, niet verontrustend. Tjò, wat is die kerel broedmager! Prachtig, dat hart is nog klokgaaft, net als toen. De kerel heeft in ieder geval netjes geleefd, dat is wel zeker. Wat wou hij ook al weer zeggen? O, hier toch een beetje slijm in de luchtpijp. Koutje, geen cent zorg. Hete citroen en hij staat weer naast het bed.

Mie kijkt hem de woorden uit zijn mond: blijft hij leven, of zal ze straks weer even ver zijn?

"Kougevat," stelt hij gerust. "Houd hem maar een beetje warm."

Ze schenkt koffie. Het is feest in huis. Hoe kan het toch na zulke regendagen weer zonnig zijn buiten! Gisteren leek het herfst, vannacht nog, en nu is het weer volop zomer. Hoor de spreuwen te keer gaan!

"Ja-ja," knikt ze en hij knipoogt, "je zou er door in de war raken."

Ze lachen allebei; het leed is zo ver, als het voorbij is.

"Wat die vent doorgemaakt moet hebben is me een raadsel," zegt hij zonder inleiding, "hij is broedmager."

Er schommelt wat koffie over de rand van haar kopje, maar dat is niks. Ze kleurt ook een beetje misschien, maar de koffie is erg heet, dat kan 't ook zijn.

"Hij is mager, ja," geeft ze toe en dat stelt hem gruwelijk teleur, want ze weet er meer van en nou speelt ze schuilevinkje. Dat heeft ze nooit eerder gedaan en juist dat was altijd zijn kracht om heer te blijven tegenover haar. Voor geen goud wilde hij haar vertrouwen beschamen. Soms had hij wel eens een bevestiging om te grijpen want het leven hem zo gul met beide handen scheen aan te bieden, maar dan vloekte hij grof op de lafaard, die hij was. Vergript een Vader zich aan zijn dochter? Nou dan! Door haar vertrouwen heeft zij hem tot haar vertrouwde gebombardeerd en je bent een misdadiger als je aan dat vertrouwen iets te kort doet. En nou doet ze 't zelf: ze heeft een geheimje en hij mag het lekker niet weten.

Heeft hij dat aan die magere schipper te danken? Voelt ze soms meer voor zo iets dan voor hem?

Heel die verhouding Vader-dochter valt er door in diggels. Als ze het niet meer wil, best, maar dan moet ze hem ook niet kwalijk nemen dat hij daar Mie Lomer ziet zitten: een knappe meld, waarbij hij altijd alle kans gehad heeft die hij wenste. Méér dan hij wenste, want hij wenste niets dan haar vriendschap en ze had méér willen geven, gelooft hij nu.

(Wordt vervolgd.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Telkwa, B.C., J. Zantigh te Bloomfield, Ont.

te Barrie, Ont. en te Bowmanville, Ont.) (tweede predikant) N. B. Knoppers te Montreal, Que.

Bedankt

voor Haney, B.C., G. J. Hoytema te York, Ont.

NIEUW KERKGEBOUW CHR. REF. CHURCH ESSEX, ONT.

Men bericht ons, dat binnenkort het bouwprogramma voor een nieuwe Chr. Ref. Church te Essex, Ont. zal zijn voltooid. Het contract voor het bouwen van 't kerkgebouw boven het bestaande basement is gegund aan Vroom Construction Ltd. te Toronto. Voor het einde van deze maand zal met de bouw worden begonnen, welke voor het einde van dit jaar zal moeten zijn voltooid. Het plan en de specificaties waren gemaakt door Mastenbroek Associates te Toronto, Ont.

Toenemend verzet tegen de zending in Birma

Het Engelse weekblad *Life of Faith* wijdt een uitvoerig artikel aan de ernstige situatie, die bezig is zich in Birma te ontwikkelen. Het blad zegt dat daarvan onder de christenen over het algemeen weinig bekend is, doordat de zendingen die daar werken afkerig zijn geweest iets over de werkelijke toestand te melden, uit vrees dat dit de druk op de zendingen die nog zijn overgebleven, en op de inlandse christenen zou doen toenemen.

Men is echter van mening dat de toestand niet veel slechter kan worden dan ze reeds is, en dat het christelijk publiek behoort te weten wat daar gebeurt. Het blad bevat een uitvoerig artikel van Ds. A. T. Houghton, een man wiens belangstelling voor Birma werd gewekt, toen hij gedurende de eerste wereldoorlog daar in het leger diende. Na het beëindigen van de oorlog studeerde hij voor predikant en veertig jaar geleden vertrok hij, samen met zijn bruid, als de pionier-zending van de pas opgerichte Bible Churchmen's Missionary Society (B.C.M.S.). Toen hij gedurende de tweede oorlog, na zijn verlof naar het zendingenveld terugkeerde, werd zijn schip getorpedeerd. Hij werd gered, keerde naar Engeland terug en werd daar benoemd tot algemeen secretaris van de B.C.M.S.

De American Baptist Society begon haar zendingswerk in Birma reeds 150 jaar geleden, en ook de American Methodist Episcopal Church en het Leger des Heils waren daar werkzaam.

In de periode voor de tweede wereldoorlog maakte het zendingswerk goede vorderingen. Er werden scholen en ziekenhuizen gesticht. De Bijbel werd in verschillende landstalen vertaald (volgens een voor-oorlogse volkstelling leefden er in Birma niet minder dan 138 verschillende rassen). Onder bepaalde stammen werden belangrijke aantallen voor het Christendom gewonnen. De Japanse bezetting veroorzaakte het terugtrekken van alle zendingen, en na het beëindigen van de oorlog kon het werk slechts op een veel kleiner schaal worden hervat.

Voor het eerst in de geschiedenis was men voor het toelaten van nieuwe krachten afhankelijk van de toestemming van de regering van Birma, en deze werd niet zo maar gegeven. Toen Birma op 4 januari 1945 onafhankelijk werd, werden de mensen die in dienst van de zending waren in twee groepen verdeeld, zij die reeds in het land werkzaam waren en een permanente verblijfsvergunning kregen, en zij die na 1948 binnen kwamen en slechts een verblijfsvergunning kregen voor één jaar,

SCHUILPLAATS

*Ik leg bevrijd
mijn leven neer,
in de Hand van
mijn Hemelheer.*

*Zijn bescherming
en wijs beleid,
betekent steeds
weer veiligheid.*

Wilma Jonkheer

Nieuw Gezangenboek voor Gereformeerde Kerken

Het nieuwe gezangenboek van de gereformeerde kerken in Nederland is thans verschenen. Het bevat 119 gezangen, gerangschikt volgens het kerkelijk jaar. Ook zijn opgenomen de vernieuwde liturgische formulieren en gebeden. De bundel is verkrijgbaar in twee uitvoeringen; gebonden is de prijs f2,90 en gebrocheerd f2,—.

Aan de nieuwe psalmberijming wordt inmiddels verder gewerkt. De kritiek, die vanuit de gereformeerde kerken op de proefbundel van 1962 is binnengekomen, is nu verzameld en ter beschikking gesteld van de interkerkelijke werkommissie. De hervormde kritiek is bijna gereed.

Met deze kritiek voor ogen zal de groep dichters, die de proefbundel maakte het werk geheel herzien. Nadat zij eerst aandachtig geluisterd hebben naar de stem van het Woord in de psalmttekst, zullen zij thans nauwlettend luisteren naar de stem van de talloze gemeenten, die nu enige jaren uit hun nieuwe berijming hebben gezongen of er over hebben gesproken.

Voor de verwerking van de kritiek zullen de dichters vermoedelijk het gehele volgende jaar nodig hebben. Daarna kan het nieuwe psalmboek persklaar gemaakt worden. Dan ook komen de kerken voor de vraag te staan of zij de

nieuwe berijming al of niet definitief zullen invoeren.

EEN REFORMED CHURCH IN DE HOOFDSTAD VAN AUSTRALIË

De classis New South Wales van de Reformed Churches of Australia besloot in haar laatste vergadering een predikant te plaatsen in Canberra, de hoofdstad van Australië.

Ds. J. Jonker, de predikant van Wollongong, had gedurende de laatste paar jaar zo nu en dan reeds kerkdiensten in Canberra gehouden. Men zag Canberra, de hoofdstad, als een strategisch punt, waar de Reformed Churches gevestigd behoorden te zijn. Maar de vereiste geldmiddelen vormden een bezwaar.

Thans heeft de classis de knoop doorgehakt. Aan Ds. A. Arkema van Gosford-Newcastle, een predikant die door de Christian Reformed Church of Amerika voor Australië beschikbaar is gesteld, en die om zijn persoonlijke kwaliteiten zeer geschikt werd geacht voor deze post, werd verzocht naar Canberra te gaan. Ds. Arkema zal de kleine gemeente van Gosford-Newcastle echter niet verlaten voordat een andere predikant voor deze kerk beschikbaar is.

(ICN)

INGEZONDEN

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Dear Friends and Supporters of our Hamilton District Christian High School:

"SHARE THE COST"

No doubt you are aware of the fact that our willingness to serve and obey our Lord and Savior means moral as well as financial sacrifices for us.

In times past you have shown in smaller or greater measure your willingness to serve the Lord also by supporting our Hamilton District Christian High School. We all realize that in order to continue the regular support of our High School we need to set up a system which is both convenient and efficient for you as well as for us.

To achieve this we deemed it wise to discard the several projects to raise money which we had before and to put in their place a simple monthly envelope system.

We are planning to provide all of you in the Hamilton area with a set of 12 envelopes, one for each month, in which we would like you to put only once a month, but regularly, the minimum contribution of \$1.— which your High School so sorely needs if it is to perform the task which we expect it to perform.

The first five dollars that you

pay in this way will be applied toward your membership fee, although we hope that many will make the membership fee a separate payment of \$5.—.

To avoid calling on you at your home every so often we would ask you to take the envelope to church and hand it to the persons standing near the entrances and exits.

We are certain that those of you, who have always so faithfully supported our High School, will find this system of monthly envelopes more convenient than the former systems we have used.

We hope that for those of you who, before, for some reason, have not been able to give, this envelope system may become the first step on the way of regular contributions.

A minimum of \$1.— per month causes no hardship to any of us, although we also know that with everyone in the Hamilton area contributing, these one dollar bills together become an imposing and necessary source of income for our High School. We pray that of your many blessings you will "SHARE THE COST" to support our High School, which, like you and us all, is dedicated to the service of the Lord Jesus Christ.

De Echte Eau de Cologne

Vraag naar deze fles met
HET BLAUWE ETIKET

BOLDOOT

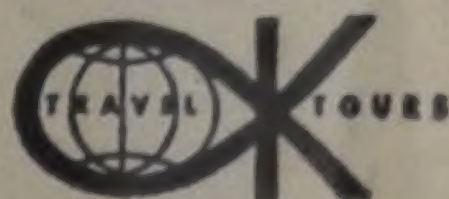
ANNO 1789

Alleen vertegenwoordiger

voor Canada:

FRED. R. VANDERVELDE,

P.O. Box 194, Hamilton, Ont.

REISBUREAU

Miss J. v. d. Spek

O. K. JOHNSON & CO., LTD.

Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488

Barrie: 107 Dunlop St. PA 6-6525

Sarnia: 125 N. Front ED 6-6169

The Southeast Ontario District Meeting

of

CHRISTIAN REFORMED WOMEN SOCIETIES

will be held, D.V., WEDNESDAY, OCTOBER 7,
in the FRUITLAND CHRISTIAN REFORMED CHURCH.

The afternoon meeting will begin at 2 o'clock; at this gathering Dr. Praamsma will speak on "Het Joden Vraagstuk". At the evening meeting, which begins at 7 P.M., Rev. Ralph Heynen, Pine Rest Pastor, will speak on "The Christian and Mental Health".

All ladies welcome.

Study Materials for Societies and Clubs as well as for private use

The Coming of the Lord Jesus Christ in the History of the Old Testament

by Rev. F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, and Dr. P. G. Schrotenboer. The coming of Christ is the dominating theme of all Old Testament stories. It is most rewarding to discover this theme while studying and discussing Old Testament history with the aid of these outlines.

16 Outlines — 52 Pages
Price per copy 75¢

Guidebook No. 4 for Ladies' Societies

by the Revs. L. Doezeema, John C. Verbrugge, and A. Persenaire. Three outlines of Genesis 1 and 2, four outlines on "The Holy Spirit and Missions", and two outlines of the Epistle of James. Although these outlines have been written for Ladies' Societies, they are suitable for other societies or for personal use as well.

44 Pages — Price per copy 60¢

The Bible and the Life of the Christian

Edited by Prof. Dr. H. Evan Runner.

If the directions as described in the prefatory note are followed, this book will provide a most rewarding study.

Contents: HOLY SCRIPTURE, A LAMP UNTO OUR FEET — THE INSTITUTION OF THE OFFICE OF GOVERNMENT — THE NATIONAL STATE — THE KINGDOM OF GOD — THE CHURCH AND THE KINGDOM OF GOD — THE CONFESSING CHURCH — THE THEOCRACY IN ISRAEL — GOVERNMENT AND CHURCH — FREEDOM OF CONSCIENCE — THE GOVERNMENT AND THE LAW OF GOD — CULTURE — THE CHRISTIAN STATE — MARRIAGE — THE FAMILY — THE SCHOOL — HUMAN SOCIETY AND THE GOSPEL — ECONOMIC LIFE — INDUSTRIAL ORGANIZATION — CHRISTIAN ORGANIZATION.

147 Pages — Price \$1.75 per copy

ALL THESE THREE ENTIRELY IN THE ENGLISH LANGUAGE

In het NEDERLANDS zijn de volgende leidraden verkrijgbaar:

SCHETSENBUNDEL No. 1:

Acht schetsen over de zendbrief van Petrus — Vijf schetsen over de zendbrief van Johannes — Een Kerstschets — Een Paasschets — Vijf schetsen over "The Teenager" (in het Engels) — Een schets over Levensontplooiing en zelfbeheersing — Een schets over christelijke etiquette — Een (Engelse) schets over de geschiedenis van de Christian Reformed Church.

70 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 2:

Zeven schetsen over het Evangelie van Johannes — Drie schetsen over de tweede zendbrief van Petrus — Een Kerstschets — Een Paasschets — Een schets over "Het Kleine Kind bij Moeder Thuis" — Een Engelse schets over "The Training of the Grade School Child" — Een schets over "Vader en Moeder en hun huwbare kinderen" — Een Engelse schets over "The Commonwealth" — Een Engelse schets over "Understanding our Government" — Een schets over "Onze talenten in dienst van de Here" — Een schets over "De Glorie Gods".

68 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 3:

Vier schetsen over de Dordtse Leerregeels — Drie schetsen over de Priesterlijke taak van de Kerk — Vijf schetsen over de zending — Vijf Engelse schetsen over Missions — Zeven Engelse schetsen over de Brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië.

92 Pagina's — Prijs \$1.00 per exemplaar

Guardian Publishing Company Ltd.

Box 312 Station B Hamilton, Ont.

Consistories:

Does the income of your Church stay below your budget?

Generous giving expresses the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER

Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

JUDAISM

The Chanukah Festival

Since 1948 Israel is a nation. A nation with its own government, its own police force and an army organized from and for their own state and welfare and in readiness for their safety. It is 2029 years ago that the state Israel was at war with the Syrian King and Jew-hater Antiochus Epiphanes, which war resulted in the Chanukah festival, which we will commemorate this time. Under the leadership of Judas Macabeen the Syrian army was defeated in 165 B.C. at Beth-Sur, south of Jerusalem. This Syrian king did many abominable things to Israel, to the Temple and to Jerusalem. He robbed the Temple of its glory and sacrificed in the Temple to the idol Zeus. He oppressed the Jews on penalty of death if they exercised their feasts, their rituals, their faith and their customs. In that time the Temple had become a temple of idolatry and was dedicated to strange gods by the Syrians. After several years of oppression, Israel finally shook off the oppressor and gradually became in possession of Jerusalem and the Temple again.

The Old Testament closes at 397 B.C. and we thus are not told about these wars between 397 B.C. and the birth of Jesus in the New Testament. However, other history writers tell us that not only Hitler and the like sought the destruction of the Jews, but their predecessors in earlier times had the same thing in mind. In the Apocrypha in 1st Maccabees 4:36-59 we find in detail the story in what state Jerusalem and the Temple were found by Judas the Maccabeen and his soldiers after conquering the Syrian army. Nothing in there was holy anymore, and in order to worship again the Temple needed thoroughly to be cleaned, which cleaning was done by priests of blameless conduct, for many of the priests had served idols under Antiochus Epiphanes and did not care whom to serve as long as they were sure not to lose their lives. Anyone who still exercised his religion in these days was in danger of losing his life and the priests and rulers obviously were those who ruled first.

After doing away with what was defiled and unclean, they started to build their own place of worship in and around the Temple. One can imagine the joy of Israel when the time was there to go up to their Temple again in freedom. Remember what a joyous time we had at the liberation of Holland in 1945. How the churches were packed and how we did thank our God that the yoke was taken away at last!

On the 25th of the Jewish month Kislev, the Jews dedicated the Temple in Jerusalem and as the smoke slowly went up from their first sacrifice before the Lord, they instituted this feast of Chanukah to be celebrated each year thereafter on the 25th of Kislev, and lasting eight days (about the same time as we have our Christmas). Although the Old Testament does not tell us anything about this feast of the dedication of the Temple, which was also called a festival of Lights, "because this liberty beyond our hopes appeared to us; and thence was the name given to that festival", this is told by another Jewish history writer,

the well-known Flavius Josephus in his antiquities of war.

In the New Testament in John 10:22 we read: "And it was at Jerusalem the feast of dedication and it was winter". It was this feast that John referred to, the "Chanukah festival" and John in chapter 10 tells us that Jesus also participated in this.

The Jews of today still celebrate this festival as a festival of lights. In Jewish history the story is added that with the cleaning of the Temple a little jar of sacred oil was found which was sufficient to burn only for one day, but it lasted eight days, thus during the whole festival and it is supposed to have the same significance as the oil of the widow of Sarfath, who poured from one little vessel into so many.

This year 1964, the Jews will kindle their first Chanukah candle on the evening of the 24th of Kislev, which is December 10. The next day, the first day of Chanukah, two candles will be lit, the next day three candles, the fourth day four and so on till eight candles will be lit on the last day which is the second of the next Jewish month Teveth (December 18).

It may be a joyous feast for the Jews, and their customs in these days may be very meaningful to them, the sad fact remains that their temple ceased to exist long ago. As is generally accepted, the temple where Jesus was present in app. 30 A.D. on this festival of lights was destroyed 40 years later under the reign of Emperor Vespasianus of Rome. But even more saddening is the fact that the Jews did not listen to Abraham's greatest Son who said in John 9:5 "As long as I am in the world, I am the light of the world" and in 12:46 "I am come a light into the world, that whosoever believeth on me should not abide in darkness".

Well, the Jews are still in darkness, because they did not understand Jesus' words and in 1964, even if they light eight candles, even if their hearts rejoice, the true light is hidden which is found only in Jesus Hammaschiach, Jesus the Messiah.

When we contemplate their prayers for the Chanukah festival, it strikes us time and again how beautiful their prayers are composed by their Rabbis who put them in their prayerbooks to say them (in Hebrew) on this festival. Lack of space compels us to omit these prayer for printing. More and more Jews are celebrating this Chanukah festival nowadays in competition with the Christian Christmas. It may be true that the Christmas tree has been added to Christmas in many Christian homes in the last few decades, but the meaning in the heart of any Christian is primarily that Jesus was born in the city of David. John in 1:9 points to Jesus as he says: "That was the

true Light, which lighteth every man that cometh into the world". Our Jewish neighbours are attending the services in the synagogue. They kindle the candles at home and presents are given in order to make it a real festival of light, for the children especially. "How can," we may ask, "a Jew be happy with a dedication feast of the temple, when that temple not even exists?" It is remarkable that even the Jews feel that there is something lacking, and it is obvious that the Rabbis themselves give the answer which is always in a positive sense. Rabbi Dr. M. de Hond of the Netherlands says "that the people of Israel are not less happy without the temple than when they had one" and he adds: (mark you!) "The tribes in the desert had much more guilt than we . . . and the Jews in temple times did even more wicked things. Plain idolatry cannot count on forgiveness, not even from an ever forgiving God . . . which was done in and around the temple. Not a single Jew will bow his knee now for an idol of marble or stone. At the most a Jew can be an unbeliever now and a gracious God, who knows how severe the trials are of his people, shall not count him guilty." He writes further that there are little imitations for the temple rituals. Only the "Continuing sacrifice" has been replaced by "continuous prayer". "Continuous fire of sacrifice" is not replaced, "the daily incense altar" is not replaced, and he adds: "it leaves that to other religions . . . we count only a continuous good name which smells better than the finest spices." "The showbread?" Not a crumb is left, because we have no host or holy water." He adds ironi-

cally: "But its continuous light every Synagogue has. You can walk into a synagogue whenever you want but a light is ever burning; while the eight days of Chanukah cannot be counted as continuous light. But (Dr. DeHond continues) every day we are burning something (in the sense of stirring up trouble), discussion between each other, continuously, continuously, continuously. Of the whole year we have only eight days light of grace . . . and it is not even genuine. I will not sigh too hard, otherwise the Chanukah candles will be blown out. We wait for the true light with awe, continuously, continuously, continuously . . ."

Rabbi DeHond is waiting with awe for the true light and many others with him. The true Light that came from heaven to dwell in the heart of each one of us and in everyone that believes in Him. Well, let us tell them of the true Light, let us show them Who is the true Light, the fulfilment of the prophecy in the Old Testament that "the people that walked in darkness have seen a great light . . . For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder, and his name shall be called Wonderful, Counsellor, the mighty God, the everlasting Father, the Prince of Peace". Chanukah, the festival of lights is a Jewish feast in darkness, without the true Light. May our hearts turn to our Jewish neighbours in compassion and understanding, showing them that believing in Jesus, the Son of God, means walking in the Light and not remaining in darkness!

Mellegers

Toronto, Ont.

THE FEDERATION OF CALVINISTIC UNIVERSITY CLUBS

and

THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES

announce

A SECOND PERFORMANCE OF

THE GREATEST SONG - IN CRITIQUE OF SOLOMON

at the FCUC-ARSS September Unionville Conference, on Saturday, September 26, 8 p.m.; at the Cherry Hill Farm, Unionville.

Please note that this constitutes a change in the original programme for this conference.

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:

TORONTO, 2828 Bathurst St. RU 7-5637

HAMILTON, 20 Tisdale St. S. JA 8-0147

ST. CATHARINES, 94 Church Street MU 4-6385

LONDON, 150 Elmwood Ave. GE 8-8439

Kantoren:

MONTREAL, 3600 Van Horne 731-9421

VANCOUVER, 1280 West Pender MU 3-9685

EDMONTON, 9924-106th St. GL 4-3260

CALGARY, 3335 Boulton Road 289-5748

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVORZIENING

Buying or Selling a home?

For prompt, courteous service and the facilities and experience of a well established respected Real Estate Office.

call John Vandervinne

MEMBER TORONTO REAL ESTATE BOARD

241-9171

Repr. GEORGE GETHING REAL ESTATE
REXDALE, ONTARIO

E. M. JAARSMA HAARDEN

GAS - KOLEN - OLIE

Prijzen vanaf \$170.00

Voor verdere inlichtingen

L. Kouwen

258 Weir St. North
HAMILTON, ONTARIO
Tel.: LI 9-5715

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15% extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES:

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U hoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van \$5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIË VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.

Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.

Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.

Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.

Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.

In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE

Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdende reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)

Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalingen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.

Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsam, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.

veen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.

Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.

Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.

Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.

Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS

An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS

Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS

Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON

Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS

By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST

Dr. F. B. Meyer. A clash between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN

Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background 'o his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN

A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR

This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1967. Dr. Krommings reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN & CALVINIST COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

The God of Isaiah

I shall read you Isaiah's prophecy called chapter 40. This is the Word of God:

Comfort, comfort my people, says your God; speak tenderly to Jerusalem. Tell her that her forced labor is past, that her guiltiness is all taken

care of,
for she has received from the hand of the Lord
more than enough for all her sins.

(Listen!) A voice crying!

Prepare in the wilderness a way for the Lord!
Make straight out into the desert a highway for our God!
—let every valley be raised up and every mountain and
hill leveled down,
let the hard bumpy ground be smoothed out and the
rough and tumbled terrain planed even—
so that the Glory of the Lord may be revealed
and all creatures may see it altogether!
Thus says the Lord!

(Another) voice said, "Cry!"

And I said, "What? Shall I cry? What shall I cry?
Every creature is grass and each one's loveliness is
like the flower of the field.
Grass withers and the flower fades when the breath
of the Lord blows on it."

"That's right," (said the voice). People are grass.
Grass withers and flower(s) fade, but the Word of our God
stands fast forever!

(So) go climb a mountain! you bringer of good news to Zion—
yes, you! a high mountain.

Raise your voice loud, you bringer of good news to Jerusalem;
don't be afraid—raise your voice!

Tell the cities of Judah:

Behold! take a look at your God!
Behold! the Lord God Jehovah! there He is! coming in
power!

His mighty arm shall rule for him—
Behold! those whom the Lord bought are with Him, and
those He worked for walk in front of Him—
do you see that!

Like a shepherd lets his sheep graze, so the Lord
leads his flock, holds them together with his
strong arm; the little lambs He cradles against
his body and with the mother sheep giving suck
to young He wends his way carefully."

Who here has measured the oceans with his hands? or
figured out the distance of space hand by hand?

Anyone here measured out all the dirt of the earth in
bushel baskets? or weighed the mountains and all
the hills on a scale?

Who here has given directions to the Holy Spirit? is such
a smart thinking fellow he brought God into the
know?

With whom here did God seek advice so that you might
let him see what's up, so that you could teach him
the right way to judge things and lead him into
all truth?

Don't you see:

the peoples of the world are but a drop in the
bucket (to Him), seem like a little dust on a
scale.

Why He can pick up the far flung islands like
pieces of crepe paper.

Mt. Lebanon is not enough for a sacrifice to
Him; all its animals are not enough for a
burnt offering.

The sum total of earth's nations is like a zero
next to Him; they add up to even less than
nothing, an emptiness.

With whom then will you compare God? what model will you
set up for Him?

A craftsman casts in the foundry a graven image,
and a goldsmith covers it with rolled gold and
melts chains of silver on it;

The man too poor for that kind of offering finds
himself a tree that won't rot and looks himself
up a clever woodcutter to shape an image that
will stand up—

But don't you know? haven't you all heard? wasn't
it told you from the very beginning? didn't you
all understand it from the very formation of the
earth?

That God is the one who sits on the high horizoned
rim of the earth and (sees) the world's
inhabitants look like grasshoppers.

He is the one who unfolds the heavens like a
piece of gauze and stretches it out like a
tent for living in.

God is the one who undoes big-shot rulers, who
makes the judges of the earth deflate to
nothing

—yes, scarcely have (such leaders) gotten
started, planted in the ground, their
stem taking root in the earth, then God
blows on them and they dry up and a
whirlwind puffs them away like stray
twigs of straw.

To whom will you liken God? What is equal to me? says the
Holy One.

Lift your eyes all the way up and around! Take a
look! Who created all these things?

He who sets out the numberless number of stars
and calls each one of them by name; not a
single one is forgotten in the immensity of
his power and intense greatness.

Why do you say, Jacob, or "Israel," why do you say:

My life's way is not seen by the Lord.

My request for adequate help is neglected by my God.

(Why do you say that?)

(Trinity Christian College, twenty miles outside the city
of Chicago, begins each college year with a retreat at
Camp Geneva in Wisconsin, attended by all students and
professors together. They pray and talk and play to-
gether before the face of the Lord for two days and
nights. What follows is an evening meditation given there
this year by Dr. Calvin Seerveld, associate professor of
philosophy.) Isaiah 40, as given below, is Dr. Seerveld's
own translation.

(Again), don't you know? haven't you ever heard that
the eternal God Jehovah, Creator of the ends of the
world,

never gets tired, never gets fed up with prayers—
his understanding wisdom is inexhaustible;
He gives strength to those grown tired, and to those with
no drive He instills determination.

Young people do get tired and fed up!
Even grown up young people can stumble and
really take a fall.

But those who hope, expect, wait for the Lord God Je-
hovah get new strength:

they shall climb with eagle wings;
they shall run and not get fed up;
they shall keep on walking and never get
tired

Maybe you thought the retreat was just a novel way to get the
ball rolling at the college. I know, the angels out here in the sticks
would be glad if it's a ball. They enjoy so much the laughter and
perspiration, the vigorous exercise, deep sleep and confession of saints.
especially those under twenty years of age, and soon Camp Geneva
goes on a reduced winter schedule; so the angels are with us. But
tonight there comes an edge to the relaxed nature of our get-together.
Isaiah does not say, "Be comfortable, be comfortable." In fact, if you
feel rather comfortable tonight, God's Word has nothing to say to
you; you can't hear it. And if you cannot hear God's Word, you are
in a bad way. That is why Calvin says so many reprobates are
found in the churches. The Word comes in one ear and goes out the
other, they can't hear it anymore, ear and heart hardened by sin-
ful age.

Just as Christ did not come for pious Pharisees but for sinners,
so God's Word in whose presence we are now comes not to those sitting
pretty, without a care in the world, who have the joint cased and
plan this, that, and then I'll be there—they don't need God, they need
an undertaker. The living Word of God written down by Isaiah
speaks, shall probe, can touch the hearts of those who sense a lack
to their life, who have, maybe, a high school captivity behind them,
who underneath the smiles, even as sophomores, mixed up with the
genuine excitement of beginning college, deep down know just a snatch
of foreboding, uncertainty, loneliness. The Word comes to teachers
too only if they have an inkling of how funny their pretensions are
of being wise professors—how funny that is!—and catch their breath
in fear that unless God puts the words in their mouth this semester,
all they will really be is hot air.

Perhaps that is what a retreat is all about: joyfully becoming a little
uncomfortable so that you, in open close communion with other saints,
can listen to the directive of God's Word.

Isaiah was retreating too around chapter 40; that is, he was trying
to stand still a minute and take stock of what had happened in the
past, what should have happened, and what was shaping up for the
time ahead. And then these voices started: God speaking, another
voice, and another voice, like stereo sound all around bearing down
on him when he might have preferred a little peace and quiet since
he was rather dejected at the mess God's people were in. But God said,
"cheer up, old man, tell my people that their bondage, their captivity,
the suffering for their sins is past! No more!" The next voice said,
"Get out! build a road right through the desert for Jehovah to walk
on so that everybody can see his Glory!" When Isaiah mumbled back,
"But people are weak; the habit of sin, sloth, wastefulness is strong;
and what can you do? You start something, get the blocks all built
up nicely and then God, it seems, like a big bad brother blows it
all to pieces. So you must start over again?" — "That's right," said
the last voice, "and go climb a mountain so that you can see with
the eye of faith the final result of it all, the advent of Jehovah, Lord
of the angels and stars, rocks, hills and animals, your Covenant God
coming in power and glory and tenderness. Take heart, man."

You see, Isaiah, you probably know, at chapter 40 had cause to
be downhearted. He made God's will known to the people especially
for political life, just as his older contemporary, the prophet Amos,
focused on labor, and the sensitive Hosea prophesied in the idiom
of the sexual, moral life of God's people—they never preached in a
vacuum. Isaiah had told Judah again and again for God, not to make
alliances with unbelieving cultures. King Ahaz did not listen, and
with Assyria Judah wiped the ten tribes of Israel, their brothers from
whom they were jealously split, off the map. When Assyria then
turned upon Judah and Judah headed for Egyptian help, Isaiah spoke
out again: trust only in Jehovah! King Hezekiah obeyed the Word,
and God sent flesh and bloody angels who saved Jerusalem from the
horde of Sennacherib. But King Hezekiah soon stumbled. He showed
off all the treasures of his house to the get-well ambassadors of
Babylon's king, and Isaiah had to stand up again and say, "God hates
a show-off, O King. Your people shall be shown off wailing in Baby-
lonian exile, and your sons' Jewish sons shall be castrated eunuchs
minding the harems of foreign princes—what a show!"

In other words, at chapter 40, the prophet Isaiah knew that the
people he spoke to, he knew that their children would be slaves in
strange lands because the adults before him were going to serve strange
gods in the land of Jehovah, dissemble piety.

And a little bit like the old Job, now with a prophetic projection
of the coming captivity, Isaiah wondered: what's the use? how long,
God, does it have to go on? I don't see it! Right there is where we
begin. Like the soft fresh note and easy caress of an Indian summer
morning the revelation breaks upon his ears:

Comfort, comfort my people; speak tenderly to them. Tell them
that their forced labor will be past, that their guilt is really
taken care of already, that after suffering a while it will
be finished — It IS finished! What! Don't try to figure me
out with your two-bit mind! Don't try to scale me down to
human proportions! I, the Lord God Jehovah, creator of every
bug and speck of dirt in the universe know what I am doing.
Trust me, hope, expect me to come into your life — I AM
coming! Dig in, meanwhile, praise my Name and build me a
road, a royal road through the wilderness of a world left by
your parents and grandparents, centuries of largely unbelief
and mis-alliance.

THE WORLD AROUND US

Dictator Khrushchev Turns Diplomat

by John Vriesinga

If there is anything that char-
acterizes the scene of world events
in our times, then it is the speed
of development. It has long been
said that our age is an age of
speed; perhaps we should say that
ours is an age of ever increasing
speed.

Did you ever stop to think that
it is not yet ten years since the
Russians shot their first sputnik
into space? Today manned space-
flights, if not yet commonplace,
certainly are old stuff.

Of course the "sputnik" is mere-
ly a symbol of the tremendous ad-
vances technology has made in our
days; there are countless other,
less spectacular developments
which affect our lives at least as
profoundly.

And alreay we are wondering
what will be next.

The tremendous advances of
technology are only one factor af-
fecting our lives. Interwoven with
it and equally important are the
developments in international re-
lations. In this area also, tremen-
dous changes have taken place
since the Russians shot their first
sputnik into space. Possibly these
changes affect our lives even more
deeply.

So rapidly, and, as a result, so
imperceptibly, have these changes
materialized, that it is worth our
while to stop a moment, for a
closer look.

They are being dramatically dis-
played to the world today by no
less than the leader of world-com-
munism, Nikita Khrushchev him-
self, when he makes the round of
communist satellites, trying to per-
suade them to attend a meeting he
has arranged for next December.

All of us can recall the time
when it was automatically assumed
that the communist dictator vir-
tually ordered the lives of every
communist anywhere in the world
and certainly controlled internal
and external policies of the satel-
lite countries. Yet today we see
Nikita Khrushchev in the role of
a Western style diplomat negoti-
ating with his own followers.

Of course all this has to do with
the great feud between Chinese
and Russian communists that
looms larger almost every day.
When it began a few years ago,
people wondered whether it was
real or merely a clever maneuver
to divert world attention from real
and possibly aggressive intentions.
Today there is no more room for
those doubts.

It all stems from the day
Khrushchev introduced his policy
of peaceful co-existence with the
West and his drive to give his
people some of the comforts of
modern life: better housing, more
leisure, more luxuries. Russia had
emerged with a slim lead in the
space-race and it seemed it could
afford to relax the intense struggle
a bit.

The lead has nearly disappeared
but the prosperity policy lingers
on and with it a marked change
of life in Russia.

Where only a short while ago
the spectre of frozen Siberia domi-
nated all of life in Russia, today
it is stylish to listen freely to
the Voice of America broadcasts,
to criticize the government, and
to be vehemently anti-Chinese.

The Russian government makes
huge purchases abroad to further
improve the lot of the population
and Russian scientists are given
freedom to exchange ideas and
generally co-operate with the sci-
entists in the free West. This is not
merely a maneuver to gain sci-
entific information for themselves
for the program includes space
technology in which the Russians
still seem farther advanced than
the Americans.

The Chinese communists feel
that this policy is a flagrant be-
trayal to real communism. They
have challenged Russian leader-
ship resulting in strained relation-
ships between the two giants that
seem to be heading for a show-
down shortly.

In the midst of a barrage of
charges and counter-charges Rus-
(Continued on page 10)

I wonder how many honestly gathered here in Christ's name have
the ears to hear this prophetic revelation of comfort and command
Isaiah heard long ago. Can you imagine what a relief if you could
believe that God offers you a fresh start: your captivity to sin is
past; your guilt for every dirty, lying, half-hearted, boasting act
is gone, wiped out; you begin Trinity this year like a new born baby,
bygones are bygones. Can you imagine the lift that could give a
person?

But that's impossible! Leopards do not lose their spots, and
whatever is crimson cannot turn up white as wool! I came
in here a faker and I'll walk out here tonight one, so help
me — Satan!

That's right: everybody here somewhat dumbly satisfied with his
church-going life is a faker, the kind quick to spot specks in his
neighbor's eyes while blandly excusing his own self before God's call
to work in the wilderness. Yet we fakers all will need the devil's
confusing unhelph to stay fools if we once hear the good news tied
up with Isaiah 40 that God loves us baptized into being his people,
God loves us while we are yet fakers and promises here if you can
hear it! to forget your past:

I've punished you more than enough for your disobediences;
be comforted and draw near now, fakers, so pretty on the out-
side, rottenly selfish, proud, frascibly young on the inside,
come here — I AM YOUR GOD, the Holy One!

You couldn't believe this if it were not revealed black on white.
This is news! The newspapers do not have news: wars, rumours of
wars, recriminations, crime, comic strips, advertisements for hair
tonic, underwear and used cars—the same old stuff all the time,
nothing new under the sun. But Scripture has something new! GOD
BLOTS OUT LEOPARD SPOTS! BELIEVE IT OR NOT, ISAIAH.
That headline of the Old Testament is startling enough to catch every
faker here along with each lonely penitent, for is there anyone so
hardened who would not like to be innocent again, charitably giving
and receiving love? I know, our worldly ears have trouble hearing such
news, but we must hear this Word of comfort freely given or we
perish! Those satanically satisfied with themselves, closed to God's
comforting, are cursed, for they shall not inherit the world.

(To be concluded)

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 2

THE REFORMATION THAT FAILED

(2 Kings 23:21-30; 2 Chron. 35)

BACKGROUND NOTES

To understand any part of Scripture, one must first understand its whole. This is true of the Bible's teaching as well as of its history. Therefore we should view the history of God's people in exile in relation to the events that preceded the deportation to Babylon as well as to the events that followed the exile. Only when we have grasped what Scripture is all about and seen each part's relation to Christ can we really understand the meaning of any passage or collection of passages. This is surely true of the history of Israel and Judah.

It is undeniable, however, that one has to start somewhere and cannot study the Scripture all at once. Therefore we should keep in mind, wherever we begin, that the whole of the Old Testament tells of God's dealing with His people in preparing them for the coming of His Son. In this outline we consider the roots of the exile. They are found in the earlier period of the kings of Israel and Judah.

The cause of the exile was the unfaithfulness of God's Old Testament people, especially the leaders. It is a sad commentary upon the people that every king who did evil in the sight of the Lord was able to lead the people astray. Here it applied: like leader, like people. But when the leader did what was right in the sight of the Lord, often he was not able to lead the people back to God.

A striking example of a reformation started by the leaders without general support of the people occurred in the days of Josiah, the sixteenth king of Judah. Josiah tried very hard, tried his whole life long, had many leaders among the prophets and the priests to assist him, but in spite of all his help and all his good intentions, he failed to reform the people.

The passage of the outline describes only a part of this reformation, the observance of the Passover and the abolition of witchcraft. It will be well to trace the course of Josiah's reformation; the preliminary abolition of idolatry, the repair of the temple, the discovery in it of the law and the consequent national outward renewal.

In preparing an essay on the Reformation that failed, read carefully the entire record of Josiah's life in 2 Kings as well as in 2 Chronicles 24 ff. Note the influence such persons as Jeremiah the prophet, Shaphan the scribe, Huldah the prophetess and Zephaniah exerted upon Josiah and the people. Ask yourself: why did this reformation fail?

THE OUTLINE

- The culmination of the reformation. 2 Kings 23:21-23; 2 Chron. 35:1-19.
The celebration of the passover was preceded by the recovery of the book of the law, likely a part of Deuteronomy, in the temple. The fact that this was lost casts a dark reflection upon the apostasy among the priests and kings in the days of Manasseh and Amon. Feeling the force of the law of God, Josiah ordered a Passover to be held, the likes of which had not been seen since the days of the Judges.
Explain the significance of this sacrament for Israel. When was it inaugurated? How often was it supposed to be kept? What were the special observances? What was the central significance of this sacrament? How did it point forward to Christ? Which New Testament sacrament replaced the Passover?
- The character of the reformer. 2 Kings 23:24, 25; 2 Chron. 35:26, 27.
Josiah possessed many commendable qualities. He knew he was in the minority. He learned that the warnings of the book of the law would surely be carried out. The prophet told him that because of the wickedness of his father, Israel would have to be punished. Does this mean that innocent people would be punished because of the sin of their king? or that the king's sin found root in the people's lives and they therefore became guilty with him?
Even when Josiah learned that the reformation would fail, he continued to press for its completion. He might have said: At least there will be peace in our time. But no! He carried out the program. Does this mean his highest concern was God's honour, not his own prestige? How does this show that the significance of the reformation reached far beyond his time?
- The reason for failure. 2 Kings 23:26-30.
God was pleased with Josiah but His anger would not turn from the people of Judah. Verse 26 tells us very bluntly why the reformation failed. It lacked the support of the people. What did God mean when He said he would remove Judah also out of His sight? Why does the Lord now, at the time of rejecting His people, call them His chosen ones? Explain how God's election, rather than give the covenant people a protection against His wrath, only makes His wrath against His unfaithful people the greater. Compare Amos 3:2. How does this principle apply to the church today?
Is it worse to have a reformation fail than to have no reformation at all? Was the only value of the reform the salvation of the king? And was he, in the last analysis a fully reliable leader? Explain why he went out to meet Pharaoh. Explain that this was wrong and that his death was unnecessary. Edersheim sums up the renewal of the people under Josiah by saying, "a reformation such as this could be but transient, and the people hastened only the more rapidly to their final apostasy."
This was the evening twilight of the theocracy. Step by step the people were descending into the deepening gloom. Jeremiah lamented for Josiah (2 Chron. 35:25). So did the singers in Jerusalem. It was an evening dirge. But did the average citizen of Judah?
Develop your essay around the central thought: Man's work faileth; Christ's availeth.

THE WORLD AROUND US (continued)

Continued from page 9)

sia has proposed to hold a meeting to sort out ideological and practical differences next year. A committee of representatives of communist countries is to meet this December to lay the groundwork for the larger meeting.

Mao Tse Tung, the Chinese dictator apparently has aspirations to become the leader of world communism himself. He has a good case. Not only does he command the world's largest reservoir of manpower, he also has the sympathies of many newly emerged nations in Asia: Indonesia, North Korea, North Vietnam. In addition the Chinese are working feverishly, and not without success, to gain the support of the new African nations.

The Chinese communist leader, no doubt, represents the old style communist dictator. In his own country a process to give him a god-like stature is going on. Chinese sports heroes, pig farmers and labourers openly testify that they draw the inspiration for their success from "the thought of Mao Tse Tung".

Feeling all powerful with his 700 million willing subjects the new communist deity has embarked on a course that must of necessity lead to an open break with Russia, and that may even lead to an armed conflict.

The words he hurls as Moscow leave little doubt: "We shall never submit to you". Pravda reports that the Chinese are publishing maps showing huge areas of Russian-controlled Siberia as rightfully belonging to China. Commenting on this aspect of the quarrel Khrushchev said: "It's a wonder they don't propose to dismember the entire Soviet Union".

Peking will not attend Khrushchev's meeting in December next year. In all likelihood Mao will align all his supporters and form

a new communist bloc himself. Where it all will end is at this moment completely unpredictable.

The only thing we can observe is that this situation, that has already resulted in a virtual cessation of the cold war between Russia and the West, if allowed to continue and possibly to further deteriorate, may create an even more favourable atmosphere for the West with still greater economic prosperity.

On the other hand we should always bear in mind that Russian policy still rests on communistic ideology and practice. It is determined by Nikita Khrushchev and his mysterious advisers and does not rest in the heart of the Russian people.

The balance of power in a communistic society is a tremendously precarious affair. It could swing to the other side almost without warning in a surprise shuffle of power within the Kremlin.

The entire situation is almost tailor-made for endless speculations. A Globe and Mail editorial observed that, with the West slowly drifting to the left, and Russia drifting to right, the two might find each other somewhere in between and become aligned in the face of a new threat: a communist bloc almost entirely made up of colored people.

History is changing fast. We watch it and are bewildered by its capriciously twisting course.

To Christians it is as if a Master Artist is drawing, in bold strokes, a fantastic picture. We have a vague idea of what the end result will be, and we watch in fascination when we think we see that picture taking shape in the developments around us. But then again the Artist's hand moves on in mysterious ways. We do not understand and cannot interpret. We can only rest in the knowledge that he is the Master and keep watching in utter fascination. For the end is going to be marvelous.

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

LET THE SCHOOLS BE SCHOOLS

Our schools must be schools. They must subject the Christian student to as thorough a discipline as he is capable of in the natural, cultural, historical, and spiritual life of man. It is as human beings that we are Christians. All that is human concerns us. That gets us into all the subjects of the curriculum. It involves us in the whole of reality. Unawareness of any part of it, the failure to appropriate any part of it, to know it, and to judge it, and to refer it to a spiritual kingdom for justification, this by so much impoverishes our human expression of our Christian choice.

Now this humanness of ours in which we must be educated, through which we must express both our opposition to the spirit of the world and our choice for the kingdom of Christ, includes a lot. It includes, for instance, that part of us which we share with inorganic and organic nature. We are chemical and physical and biological in part, and so is our environment. Thence the natural sciences in our curriculum. We have, further, a nervous organization, akin to that of an animal, and yet differing from it, and so we learn psychology. And at that point the uniqueness of the human creature among created beings asserts itself rapidly. We are conscious. We have a mind. We can think. We are moral. We can make choices. We have creative freedom. We can make things out of things, expressive of higher things. You will remember that second chapter of Genesis: "And God formed every beast of the

field, and every fowl of the air, and brought them to Adam to see what he would call them." There lies the human uniqueness, the gift of reason, the expressiveness of language. And it is in this area of our humanity that most of the subjects lie: science, government, history, mathematics, literature, social studies, and the rest. There are the materials proper of school education. By means of these, religious man enters into scientific man, aesthetic man, social man, practical man, and the rest. All of these are involved in the shaping and maturing of the Christian choice for God. These are the main business of the school as school.

And it is the teaching and learning of these that must be Christian. That is my other point. For insisting that the schools must be schools I do not mean to imply that ordinary academic competence is all that is required. No, no, the education must be Christian. The quality of it, the character of it, the soul of it — that must be Christian. In this lies the distinctiveness of our schools.

Henry Zylstra
in Testimony of Vision,
reprinted in the Mennonite
Brethren Herald.

A CANADIAN EVALUATION ABOUT A CHRISTIAN SCHOOL

Below is a "Letter to the Editor" of a weekly newspaper, which one of our readers cut out and mailed to us:

Dear Sir:
Statements made by people,

such as "The Dutch School in Fruitland" prove that there is a misunderstanding in our community about the Christian School. It made me decide to write this letter.

My husband and I are not Dutch, nor are we of Dutch origin. We do not belong to the Christian Reformed Church. Still, we have sent our child to the Christian school and we have never before received better value for our money. It's worth it all.

I want to stress that there is no such thing as a "Dutch school". It is a Canadian Christian School. At the school, our child was not confused by secular education but steadily the child was nurtured in a classroom where the whole spirit of the instruction is God-centered. The school indeed supports the Christian home in its efforts in the Christian nurture of the child.

We are thankful that our child again may attend this school and that we may entrust our valuable gift to a staff which believes the infallible Word of God, which believes that God calls us to serve Him everywhere.

Parents are responsible for the training their children receive and in this fastly secularizing world, Christian Day school education for the moment, is the only solution, a challenge to all Christian parents, whether they belong to the Presbyterian, United, Gospel, Baptist, or any other church.

As a graduate of the Ontario Teacher's College, I am in a position to judge also educational standards, and let me make it clear to you that the standards of the school are high. Our principal and his staff are striving

for quality. The curriculum is up-to-date.

The Christian school in Fruitland is not Dutch, nor is some second-class training given, as some people might think. It's a truly Christian school, where educational standards are very satisfactory.

A Mother

P.S. The monthly P.T.A. meetings have been of enormous value. Together as staff and parents, educational matters have been discussed. We are there as Christians and I have never felt that I was an outsider. Why not more born Canadians join this Canadian Christian School, I cannot understand.

But Tomorrow

If the Lord would come today
He would find me on the lookout
with the hand of expectation
over the eyes of my faith,
with a welcome on the lips
my soul as an open bay.
He could sit down right away
at the head of the table,
speak a blessing and pass the bread
and the wine to His bride
yes today
but tomorrow, downtown?

Hans Bouma

(Translated from the Dutch by
Rev. J. H. Binnema.)

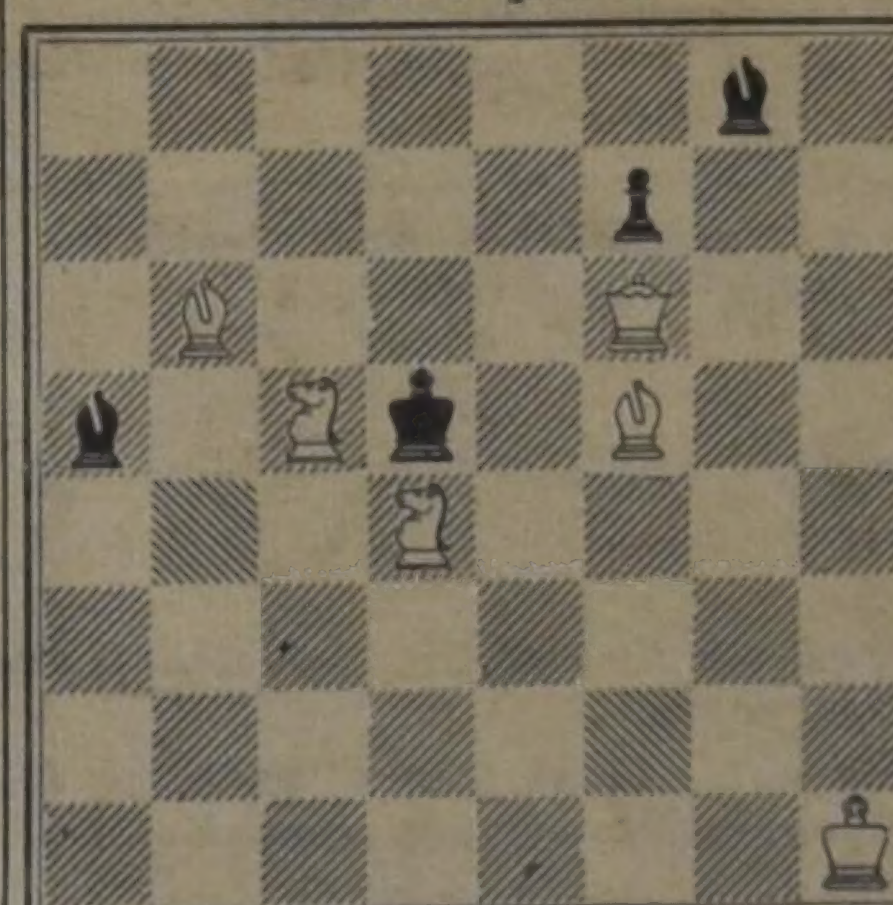
Let's Play Chess

Editor: Mr C. HESS

SECOND SERIES OF SEPTEMBER PROBLEMS

No. 126

Author: J. Scheel
Black: 4 pieces

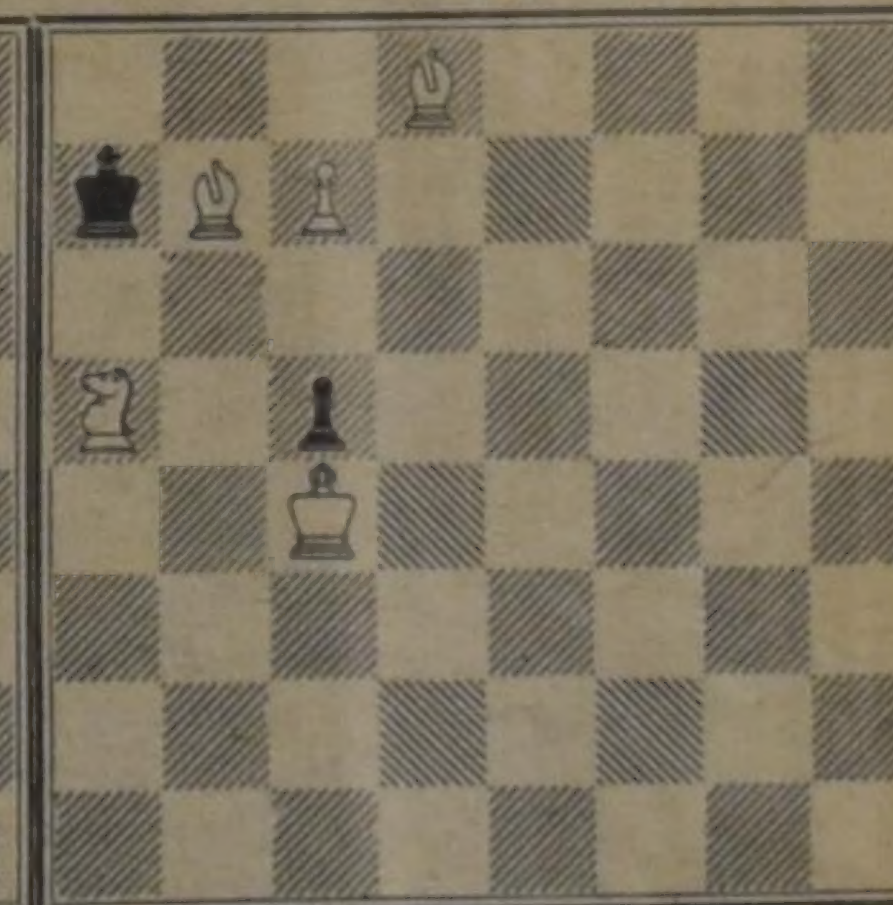

White: 6 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 127

Author: H. G. M. Weentink
Black: 2 pieces

White: 5 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

- This time we have two problems of different character. The first one is really hard, because of lack of a special plan or idea. The second one seems to be difficult, but as soon as you discover the idea behind it, it is "simple comme bonjour".
- No. 126 is rather involved. Mentioning the keymove only is not sufficient this time. All different variations should be indicated also. Forgetting one means a loss of one point.
- Imagine that in No. 127 black would play. The black King would have only one square to go (K-N6) followed by 1.-P-B8/N double checkmate. The question is how to turn this around into a healthy solution. There is only one answer, which is asked for in full.
- The deadline for the solutions of all September problems (No. 124 through 127) is the 20th of October. For those who live outside Ontario it is the 25th of this month.

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(53)

Chris shrugged and her thin face was sober. "Well, now that it has failed us," she said quietly, "and the way it's beginning to look as if I weren't going to get a school, after all, what do you think I'd better do, Jansie?"

Jansie looked at the tired, white face, the tumbled, dark curls, the too-thin body before her on the bed, "You had better get out, honey," her voice was gentle on the harsh words, "You'd better get clean away from anybody who ever heard of us Sanders, and start over."

"You mean," Chris' eyes were dark with her thoughts, "You mean — wash my hands of — of my own people, never come home?"

Jansie nodded quietly, "That's what I mean," she admitted, "Get away, take your own Paw's

name, Sanders ain't really your name, anyway, and get a new start in life. We'll always be a drag on you, Chris."

Chris lay back on the bed and closed her eyes. For a long moment, the peace of the day lay clean in the small, shabby room, and a tentative breeze touched the white curtains at the windows and lifted the scent out of Jansie's petunias into the room. Jansie watched the quiet, white face against the pillow, and there was no bitterness in her dark eyes, only love and pity and — understanding.

"Did you ever stop to think," Chris' voice came out at last, but her eyes were still closed, "Did it ever occur to you, Jansie, that Sanders is the only name I've ever really had?"

"Why, yes —" Jansie's voice was puzzled, "I reckon that's right, but I can't see what it has to do with —"

"Did you ever think," Chris went on in that still, too-quiet voice, "Did it ever dawn on you, Jansie Sanders," she sat up and opening her eyes, stared

at the crippled woman almost angrily, "What would have happened to me that Christmas night, if it hadn't been for the trashy Sanders family?"

Jansie shifted uncomfortably, "Of course —" she said matter-of-factly, "I know you appreciate it, but —" her eyes dropped and she studied her long hands, "That ain't the question."

Chris went on as if there had been no interruption, "And all the years of scrimping and working and managing to keep me in school, of loving me and watching over me. I guess they don't come into it, either, Jansie?"

Jansie's head came up and strange tears lay unnoticed against her face, "I reckon you was worth it, honey," she said softly, "I reckon just loving you and having you around the place was enough to pay us back, and running over!"

Chris stood up and straightened her shoulders as if some restraining burden were falling away, "Jansie," she walked up and down the little room with long steps, "I'm not going away! I'm not going

to run and hide and sneak and change my name!" She turned to regard the crippled woman with a deepened glance, "I'm staying here and — and — face the whole bunch of them. I'll get a job of some kind. If they won't let me teach, I'll get a job in the dime store or as a waitress," she paused beside Jansie and stuck out a slender foot, "Goodness knows, I may be Joe Sanders' sister, but I've got nice legs. That ought to get me tips!"

And she laughed aloud as she watched the slow red of disapproval rise in Jansie's dark face, "Oh, Jansie," she knelt beside the chair and hugged the bent form against her. "I was just teasing. What I meant was, I'll get by, and —" her voice deepened, "I'll do it right here in Collins as Chris Sanders."

But Chris got a school, after all.

After her decision to stay in Collins, she seemed to gain physical strength, and each day found her

(Continued on page 11)

DBS-Canada's Prolific Figure Factory

Canadians spend an annual half billion dollars in restaurants, nearly as much in drug stores . . . there are 115 daily newspapers in Canada . . . a third of the population is under 15 years of age.

This sample of facts from the government's figure factory—the Dominion Bureau of Statistics—is part of the flood of statistical information appearing under the familiar signature of DBS OTTAWA which today is vital to the nation as never before.

In business, industry, marketing, welfare, communications, population trends — in all facets of Canadian life — the up-to-date numerical reports from the electronic computers of the DBS act as both the fuel and lubricating oil without which the vast machinery of society would soon seize up in confusion. Importing-exporting, births and deaths, buying-selling, sex and age, hospital cases, law offenders, tourist travelling, pigs for market — all these and a variety of other subjects are studied and reported. From nearly 2,000,000 individual reports a year repeated in newspapers, company reports, campaign sheets, television-radio programs and by word-of-mouth, Canadians can see themselves as a society, business can plan ahead, governments chart their courses.

To compile this mass of information the Dominion Bureau of Statistics employs 2,500 people including economic and social ex- makes the figure factory an intellectual centre. To ensure the public gets information speedily the bureau's computer centre operates seven days a week, 24 hours a day, condensing information received from fieldmen, regional offices and correspondents across Canada.

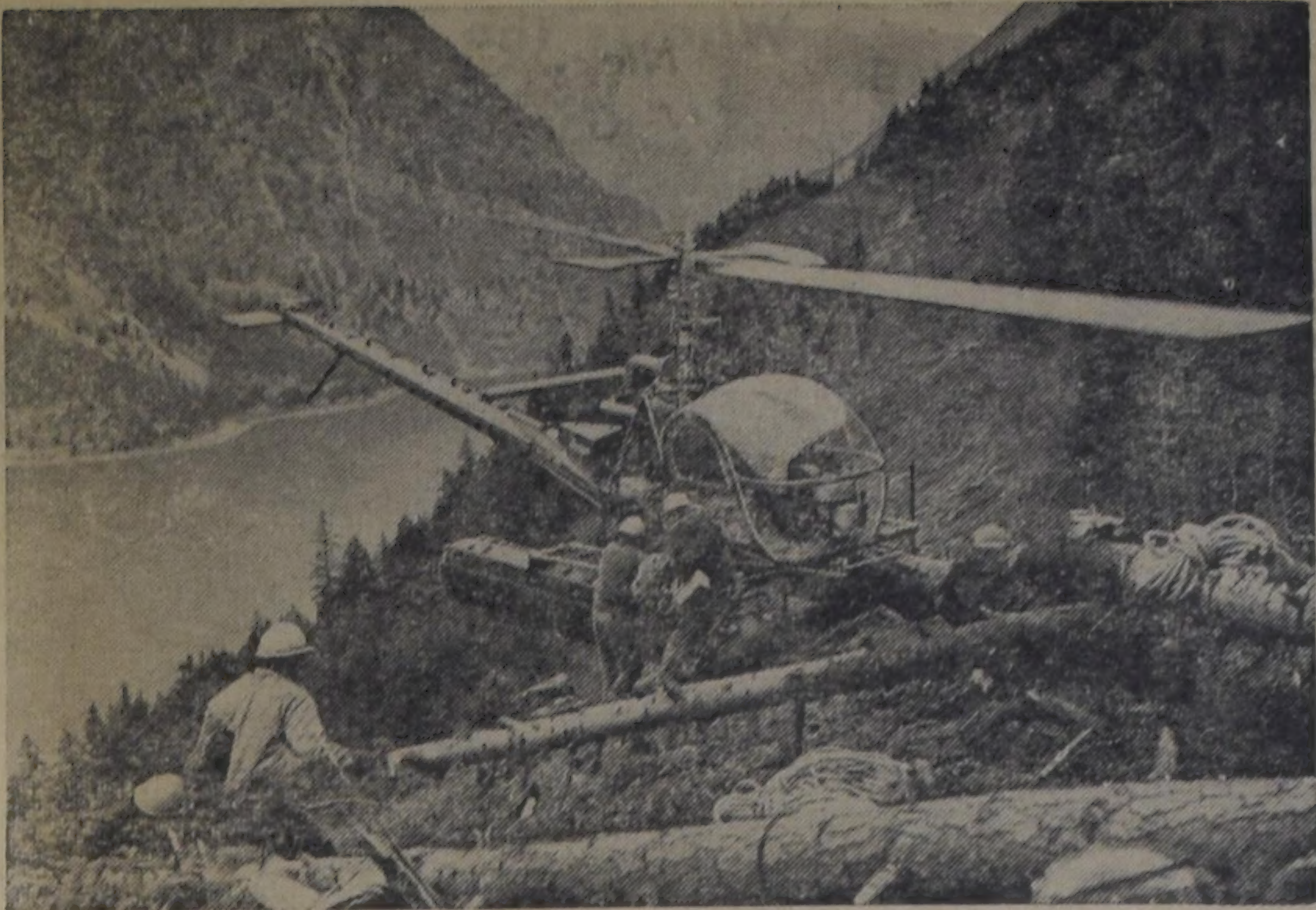
TOP RIGHT— Construction, communications, labour, industry, transport, as taking place in B.C. Mountains, all become part of statistical reports.

CENTRE LEFT— From birth to death through child welfare, education, employment, marriage, other varied activities, Canadians like these in Toronto are part of the nation's vital statistics.

CENTRE RIGHT— Claudette Audette, varitypist, at work in Dominion Bureau of Statistics, Ottawa.

BOTTOM LEFT— To keep up with requests for special reports and keep the tide of statistical information flowing, the DBS computer centre, is worked non-stop in five shifts, Bureau, in Ottawa, is 60 years old.

BOTTOM RIGHT— Bureau's statistics range from financial exchanges as in bank, to cabbage growing.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Roots out of Dry Ground

(Continued from page 10)

more like herself. Jansie watched the transformation with delight and with something very near apprehension. Chris had given up her efforts to find a school for that year, and was helping around the place with the garden and the chickens, getting along cheerfully with R.P. and Willie. "I'll get a little stronger," she told Jansie, "then, this fall, I'll start making the rounds for jobs. I'll get something. And it won't hurt to let them cool off a little before I apply."

Jansie sighed with concern and anxiety for the girl.

So, it was almost with a sense or unreality that they heard the message of the wiry, back-country farmer who came, one morning, to talk to Chris. "My name's Carpenter, Miss Sanders," he told her, but his quick dark eyes did not quite meet hers, "We're a-needing a teacher for this next year out

at Belling school, and we're wondering if you want the job. We ain't got so much to offer as some, but such as it is, it's yours if you want it."

"Why — of course!" Chris' tone was hesitant with amazement, "Of course I want it! And where," she asked, "is Belling school?"

"Belling's ten miles back between Dowell and Cain," the man named two small towns at the extreme edge of the big county, "We've talked it over, me and Jim Mains, him being the rest of the school board, and we decided to offer it to you," he shifted his hat back and forth between nervous fingers, "The pay is ninety dollars a month, and we hope to have eight-nine months this year."

"Why, that's wonderful!" Chris tried to keep her puzzlement out of her voice, "Where would I board?"

"I reckon you'd stay at our place," the man's tone was diffident, "It's near the school, right across a field."

When he had gone, Jansie and Chris stared at

each other, "What's the catch, Jansie?" Chris demanded fiercely, "It's too good to be true!"

Jansie's dark eyes were serene, "I reckon the Lord took a hand in it, Chrissie," she said softly, "I reckon it's just the answer to our prayers."

"Just the same," Chris' eyes were thoughtful, "I'd like to know just what method the Lord used to get them to offer a school to Joe Sanders' sister."

"Here's where the pavement ends, Lady," the taxi driver from Cain drew his worn flivver to a stop and turned to regard Chris, "I reckon you'll be able to walk the rest of the way, all right. Belling schoolhouse is just a quarter mile down that there lane," he pointed a finger toward the deep rutted country road that disappeared through scrub-oaked pastureland, "I can't risk getting stuck, so I can't carry you no further. Might be hours getting out."

Chris sat for a moment, looking about her, "Are you sure the school is right down the road?" she asked, "I wouldn't want to get lost."

"Oh yes, Ma'am," he assured her, and he was already taking her bag from the back seat, ready to set it by the roadside, "I'd take you right on in to it in good weather, but the rains this past week has just about closed these back country roads. Where you going to stay, the Carpenters?" his tone was friendly.

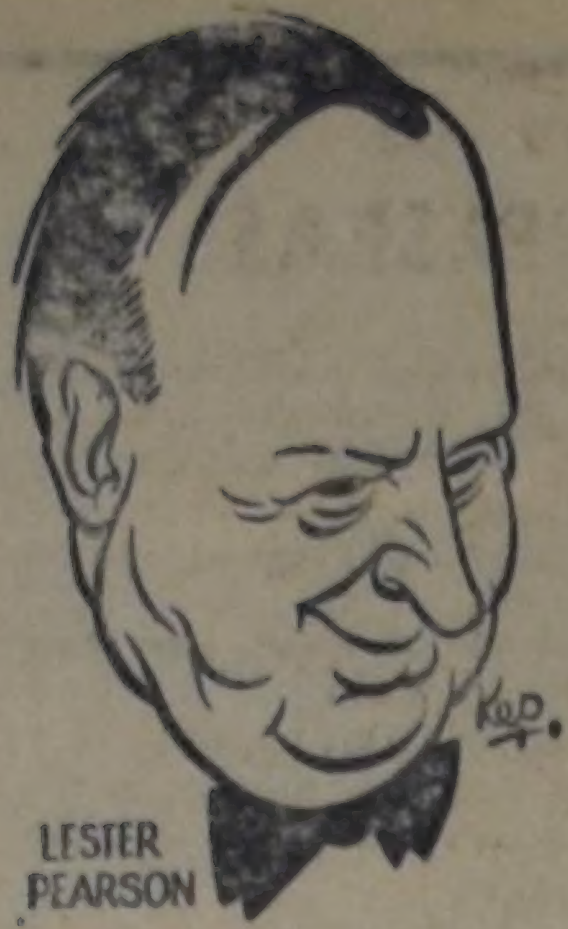
"I think so," Chris answered, "They live right near the school, don't they?"

"Yep," the man shouted above the roar of his starting motor, "You can't miss it. First mail-box on the right after you pass the school building. Well, so long!"

And so it was that Chris came to her school, walking in the muddy road and carrying her suitcase. But her eyes were eager for the first sight of the building, and when she came upon it, around a wide curve in the lane, just as the taxi driver had said, she stopped and stood, studying it in the bright, late sunlight of the autumn afternoon.

(To be continued.)

Who is the Prime Minister of Canada?

LESTER PEARSON

Ottawa—Political values are out of joint this hectic summer in the Capital and one can be excused for not being able to tell the players even with a program.

The Conservative high command, for example, sent a personal letter to the Liberal Minister of National Revenue asking for contributions to Tory funds.

The head of an organization underdog hurls a milk carton full of beef blood onto the floor of the House of Commons to dramatize what he considers to be a case of injustice to another man.

And as the flag crisis rolled towards summer's end, it was sometimes difficult to tell who was Prime Minister — Mr. Pearson or Mr. Diefenbaker.

The first two incidents are probably not very significant.

The letter appealing for party funds, sent out by Senator McCutcheon, was sent to Revenue Minister Benson's former business firm in Kingston.

The case of the blood bomb in the House of Commons was not pretty. It was a shocking, unpre-

cedented incident. Young David Cowlishaw, English-born former journalist, was arrested and it quickly became a matter for the courts.

The confusion about who is actually setting policy for Canada however, is much more serious.

Neither Mr. Pearson nor Mr. Diefenbaker is acting an appropriate role in the flag issue.

Mr. Pearson has gone soft, even mushy on his original proposal to present a distinctive Canadian flag design as a question of principle. Apparently it is no longer a question of principle.

Mr. Diefenbaker, while accepting invitations to private meetings with other leaders to find a solution to the flag deadlock, systematically and stubbornly refused every concession offered.

To the distress of those who favour a new flag and who admire strong leadership, Mr. Pearson has buckled under at the first signs of real opposition.

His offer of a free vote on the flag, and a committee study with time limits on the committee and the subsequent debate in the House, could mean the end of his triple leaf flag. Only a few months ago the Government, in Mr. Pearson's own words, was ready to stand or fall on that flag.

Now presumably, if a committee recommended any other kind of flag, the Government would be prepared to accept it.

For those who admire an accommodating Prime Minister, one who can always see the other fellow's view and tries to synthesize conflicting opinions, then Mr. Pearson has been doing a good job.

This diplomatic approach which is second nature to Mr. Pearson, journalist, was arrested and it has been used with some success in Federal-Provincial relations.

It failed however in negotiations on the flag, and the major reason for failure is opposition leader Diefenbaker.

Mr. Diefenbaker, of course, favours retention of the Red Ensign, and will do anything in his power to defeat the Government's flag proposal.

It matters not that the Government proposal could win a majority in the House of Commons, on a free vote or any other kind of vote.

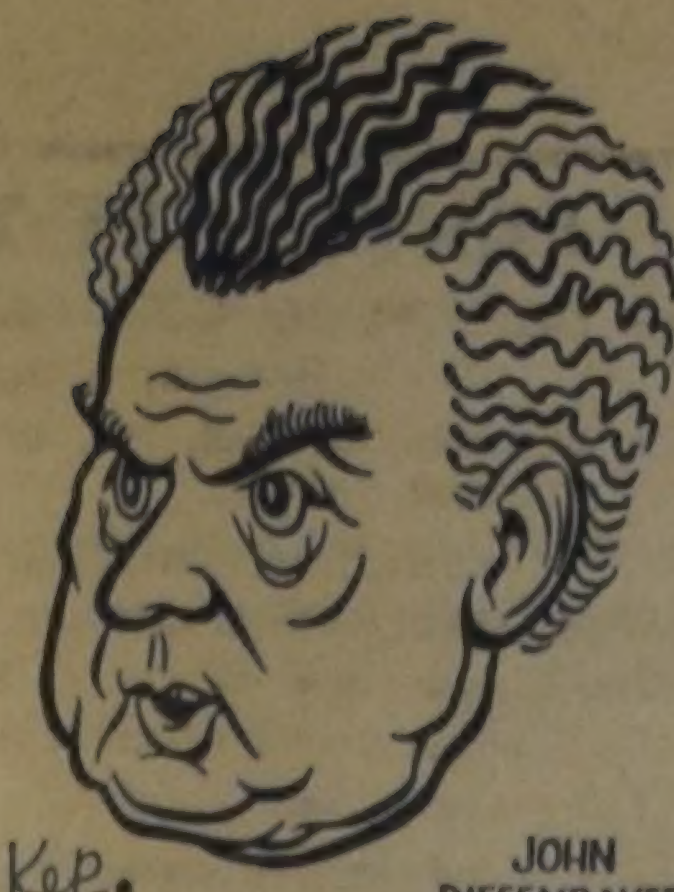
Mr. Diefenbaker and his Conservatives can prevent any vote from being taken, by simply continuing to talk, and that is exactly what they have been doing.

Mr. Pearson called a series of private meetings with other party leaders to try to break the flag deadlock. We have it on the authority of the three minor party leaders that the Prime Minister's attitude was frank, conciliatory, and generous.

A clue to Mr. Diefenbaker's attitude was provided by himself even before the meetings were held. He told a Conservative meeting in Brooklyn, Ontario, that the Prime Minister was calling the meetings because he was looking for an escape route on the flag.

It then seemed to be Mr. Diefenbaker's whole purpose to block any possible escape. He did not want any vote on the flag. He did not want any reasonable restrictions on debate. He didn't want any flag except the Red Ensign.

In the private meetings, it seems

JOHN DIEFENBAKER

clear, he was simply trying to find out how far he could push the Prime Minister along the road of retreat.

When the Government expressed willingness to accept a single maple leaf design, with the Red Ensign instead of the Union Jack as the Commonwealth flag, Mr. Diefenbaker demurred.

When the Government said it would agree to a committee study (which the Conservatives had proposed), provided reasonable time limits were imposed, Mr. Diefenbaker again demurred.

It became apparent to Mr. Pearson then what should have been apparent long ago, that Mr. Diefenbaker would settle for nothing less than complete postponement or abandonment of the Government flag proposal.

Given this situation, the only honourable course for the Government is to fight it out, even to the point of an election. Mr. Pearson is the Prime Minister, not Mr. Diefenbaker. If anyone is to choose a flag, it should be a majority of Parliament, and not an opposition of 95 members in the House of Commons.

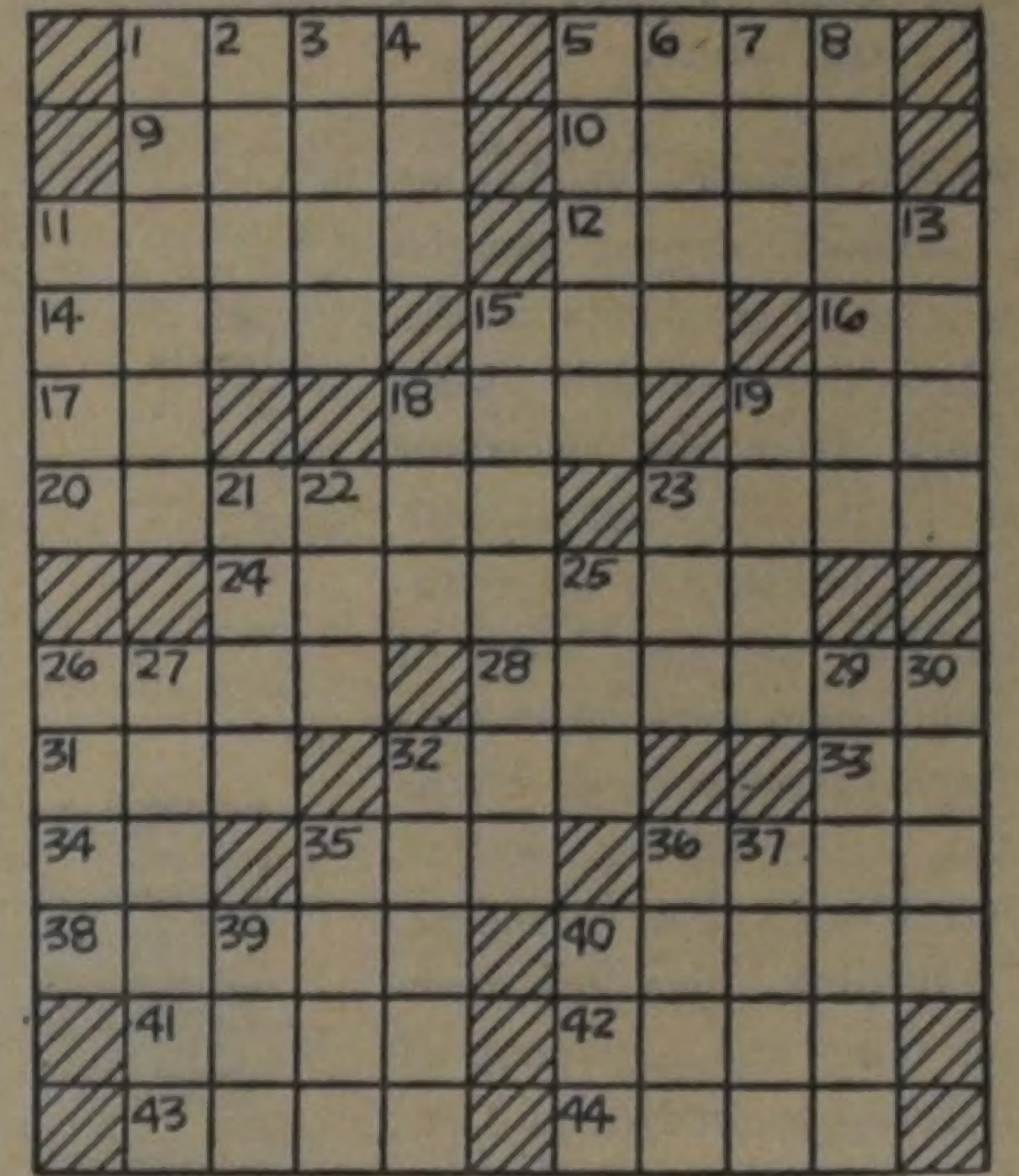
Cross Word Puzzle

ACROSS

1. To detect
5. Talk
9. Girl's nickname
10. Impolite
11. The betel palm
12. Semblance
14. To give up
15. Viper
16. Mother: colloq.
17. Exclamation
18. Drinking vessel
19. God of pleasure
20. To go on shipboard
23. A relative
24. Without rays
26. To smudge
28. Muse of lyric poetry: poss.
31. Ignited
32. Shoshonean Indian
33. Music note
34. Part of "to be"
35. Goddess of harvests
36. Extinct bird
38. Money-drawers
40. Path of a sphere
41. Linen or cotton "ribbon"
42. Uprising

DOWN

1. Body of water
2. Variegated, in color, as a horse
3. At one time
4. Chinese pagoda
5. Brittle
6. Protuberance
7. Girl's name
8. Inner coat of a seed: bot.
11. Dull pain
13. The Orient
15. Little auks
18. Weep
19. A flat fallure: sl.
21. Dry wine
22. Rhine tributary
23. King of Judah
25. Before
26. Calf's cry
27. Defines
29. Peculiarity
30. Chimney dirt
32. Overturn
35. Leather flask for oil
36. Drop
37. Old coin: Gr.
39. Fold
40. Medieval money

THE A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN FOR SEPTEMBER 1964

SUMMER TEACHERS COURSE

For two weeks in August, 46 teachers participated daily in a rigorous schedule of classes and discussion periods in the Hamilton District Christian High School and the Christian Educational Centre. For both the lecturers and the teachers, the ten days were packed with intense activity. When it was finished the consensus was that this venture in faith had received the favor of God and would exert an influence for good upon the Christian schools in Canada.

There had been some hesitation last spring in the committee on arrangements whether to hold this teachers course or so. Some thought that the number of teachers attending would not warrant the time and expense. However, these fears proved to be entirely unfounded. Observers who were present at the night of the banquet held on the Wednesday of the second week, were of the opinion that the teachers were among the most enthusiastic supporters.

This summer course was sponsored jointly by the Ontario Alliance of Christian Schools and the ARSS, with the cooperation of the Association for Canadian Christian Teachers in Ontario. Since reports of the course have already appeared in both Calvinist-Contact and in the Christian School Herald, we shall not repeat in detail what was reported already.

It may be well, however, to illustrate how the lecturers sought to provide the foundations needed by Christian teachers in their work. Dr. H. E. Runner lectured on Perspectives in Philosophy. In his exam he asked the teachers to "diagram and describe the Thomistic synthesis of the Christian religion and Greek (aristotelian) philosophy. Why would 'antithesis' describe the relation that really exists between these two much better than 'synthesis'?" In the answers of the teachers the following appeared again and again: the grace of God in the Christian religion is not just an aspect of reality, something added to man, but a total directing force which permeates the whole universe and all that is in it. There can only be conflict between the Greek idea of the infallible mind and the Scriptural demand for a renewal of the mind. The implication is clear: Christian education should be directed throughout, not by an attempted synthesis of man's common reason and his religious faith, but by the Holy Scriptures, the LAMP OF LEARNING.

Dr. Remkes Kooistra presented a critique of modern theories and methods of teaching. This critique was oriented especially to the views of education held by the department of education in Ontario. Since the vast majority had received their training in Ontario, this critique was greatly appreciated and proved most valuable.

Dr. Paul G. Schrottenboer lectured on teaching as office. Stressing that the proper conception of office will recognize that man is always face to face with God, in his exam he asked the teachers to compare the two following views concerning the relation of religion and education: (1) Religion is one of the most important foundations of education. (2) Human life in its entirety is religion and therefore God requires that we train our children in the fear of God. Typical of the answers given was the following: On the view that religion is only one foundation, there is a tendency to tack on religion in our daily life. Then we end with a lack of unity. However, by viewing education as a part of religion (service of God), we start our education with the centrality of the Scripture. Then education can be seen as a unified response to using our talents for God.

The task of the teacher was described by one as follows: The teacher is responsible to God for the guidance he gives the children concerning the world in the light of the Scriptures. The teacher must first of all love and serve God and impart the need for service to the children. He must see the centrality of Christ in his life and show it to the students. Also he must bring out the rule of Christ in all areas of life in every subject at school. The office given him by God places him in the center of education. The goal of Christian education is to teach Christian children their office in life.

Miss Nelle Vander Ark conducted a work-shop. The enthusiasm with which the teachers responded to her leadership was a vivid testimony to her talents and diligence. Considerable time was spent considering class room procedure, the teaching of the Bible and both demonstration classes in Bible teaching and practice sessions were held.

Someone had remarked earlier in the spring, that the lectures which the ARSS proposed to give would be of benefit only to those who had already received a full college training and that therefore those who needed it most would not profit from it. As it turned out, there were only about 5 who had a full college or university training. Some had had only a summer course in addition to high school. Only ten had attended a Christian institution.

Judging from the responses to the exams, it appears that the communication during the two weeks was good. We may believe that without exception the teachers saw clearly the need of directing their children to commit their hearts to Christ the Truth, in Whom all things hold together, Who is the renewer of our minds and education and in Whom are hid all the treasures of wisdom and knowledge.

A number of requests have been received from people in the West to hold a similar course there next year. God give us strength to meet the growing challenge.

MODERN TRENDS IN THE UNIVERSITY

The August Unionville Conference featured a panel discussion by various lecturers and university professors. The topic the panel members considered was Modern Trends at the University. Since the panelists could speak with considerable experience about various countries, the discussion showed a clear international color.

Mr. Harry Van Dyk, presently studying at Amsterdam, has prepared a report of the discussion. Since the ARSS is greatly interested in present day science and the modern university, and since we would convince the entire Christian community of the need for Christian science by a community of Christian scholars, we believe that all the readers of the ARSS Monthly Bulletin will welcome the report of Mr. Van Dyk and reflect upon his comments. This report will supplement the August Bulletin and its analysis of the university today.

P.G.S.

My notes on Unionville's panel discussion indicate in general that all five members of the panel were reserved in their judgment of trends in the modern university. Besides the bad they noted some good, but on the whole, they were dissatisfied. The audience felt that the problems facing any venture in higher learning are staggering. No doubt, once we have our own university, circumstances will force us deliberately to follow some trends and to reject others. As

of now, we feel like innocent bystanders, impotent and non-committed, unable as yet to articulate our own course of action. But that, of course, was after all not the purpose of the panel discussion.

Dr. R. Kooistra (Toronto, Ontario) was the most outspoken critic. Canadian universities of today are a more or less loose collection of isolated faculties (a row of beehives, each with its own queen) whose equally isolated professors and students are in a constant rush to get things done and out of the way. Few stand still to deal with man as a whole, his life, his end. More and more our universities teach a lot of know-how but little wisdom. Why? has been replaced by How? There is a lack of a common outlook and a lack of interest in a deeper unity which might tie the little communicating faculties closer together. The result has been an increasing specialization on the campus. Man has lost his former moorings, and now society is supposed to satisfy the individual's basic needs. The cult of the Scientific Method is slaying its thousands. Political science and sociology are agnostic and relativistic. Loss of a higher norm undergirding all of reality has resulted in a restless search for meaning which never succeeds.

Dr. C. Seerveld (Trinity College, Chicago, Illinois) likewise pointed out that the inevitable specialization in the ever expanding sciences is being idolized at present-day American universities. The resulting "specialism" pervades everyone concerned with the idea that exhaustive knowledge in a tiny area of study equals an education. American liberal arts colleges, always meant to be prep schools for more specialized grad schools, are increasingly becoming pre-professional universities. A central religious commitment is the farthest from anyone's mind. What works is passed off as the truth. Philosophy exhausts itself in the manipulation of logic or annihilating language analysis. Another noticeable trend is the harnessing of gadgetry for teaching purposes: i.e., lectures, visual tapes, language labs, etc. One might question the soundness of this development, for is it not an intrinsic part of a professor's office that he meet live people and lead their thinking in the atmosphere of a direct human encounter? Seerveld also wondered out loud whether philosophy can act as academic mediator on the campus to bridge the widening gulfs between the sciences. (In the back of Seerveld's mind might be: Could the WdW provide harmony and a spirit of teamwork in a future ARSS institute? I think it might, but at any rate, the Word of God must.)

Dr. H. E. Runner (Calvin College, Grand Rapids, Michigan) remarked on certain hopeful signs that indicate that American higher learning is gradually outgrowing its positivistic stage. Attempts are made to get at the unity of knowledge. At several leading universities inter-departmental work is encouraged. The concept of 'total' studies is coming into vogue here and there — whole studies are devoted to one particular topic; certain institutes, for example, concentrate on all aspects of, say, THE fish, THE Russian, THE Navaho Indian. Nevertheless, due to an almost total lack of central religious insight, the results are not satisfactory, not integral. Learning is fragmented and studies are disparate. (Cynicism and outright atheism are still not popular.) To enrich curricula, various appointments are made to chairs of "religion". (Crass materialism no longer satisfied many in this era of fear.) Some centres evidence a return to a nature-grace scheme of humanism plus Christianity — the only answer for most

Christians. Government control over curricula, pace of learning, areas of concentration etc., is also on the increase in the U.S.A.

Dr. Harry Vander Laan (Western University, London, Ontario) gave us a look at the British picture. In general a nihilistic spirit prevails at the universities of the United Kingdom. Life is considered to have little meaning or purpose. Always having to cope with its conservatistic bent, Britons are slow to adopt changes in university education. Most of the changes that take place occur at the new (post 1945) universities which are still seeking an identity and must adopt some method or other. Though strivings for academic unity, for a unified concept and perspective, are found at some places, there is not unanimity among educational leaders. The Christians will not commit themselves to a university on a unified basis with a central religious viewpoint; they hold more to the idea of a personal witness (which leaves the sciences as such untouched).

Dr. J. Vander Hoeven (Free University, Amsterdam) began by saying that since Holland moves in the Anglo-Saxon, French, and German cultural spheres of influence, the Dutch university presents a many-sided picture. Students are still made to read widely, to know what is being thought and written elsewhere. However, Holland being a Welfare State, a gradual loss of freedom is evident. Professors are almost government officials in certain respects. To a great extent it is the government that organizes and subsidizes higher education. This same government manages society's demands. Consequently the universities are made more and more to serve the needs of society. Government encourages the shortening of study time. There is a development towards an Anglo-Saxon approach to higher learning: greater specialization, fixed exams, more supervision. There is even a rise in the social sciences of a positivistic method.

It seems to me that the following trends are common at modern universities:

- 1) universities are becoming brain factories, — goal: impart know-how as quickly as possible.
- 2) state aid means the stimulation of practical training, shorter study time (at the expense of the classical approach) — the rat race.
- 3) general loss of meaning — fragmentary knowledge — specialism — lack of interfaculty communication.

The ARSS must plan its future carefully. All professors need basic philosophical training. Protracted study should be encouraged for the better students who might be aided from a scholarship fund. (I hope that in the next quarter century God will make some of our people millionaires, for the unrighteous mammon can work wonders.) All students, no matter what area of study, should be enrolled in a special seminar course where basic questions about principal matters are thrashed out. The age of universal scholars is past, but narrow-minded specialists and experts are death to a Christian community of scholars. Our Christian elementary and secondary schools, at least in the academic stream, should give thorough training in languages and mathematics to give students entering university a head start. By the time a student begins college, he should no longer be working on the tools towards independent study.

Harry Van Dyk.